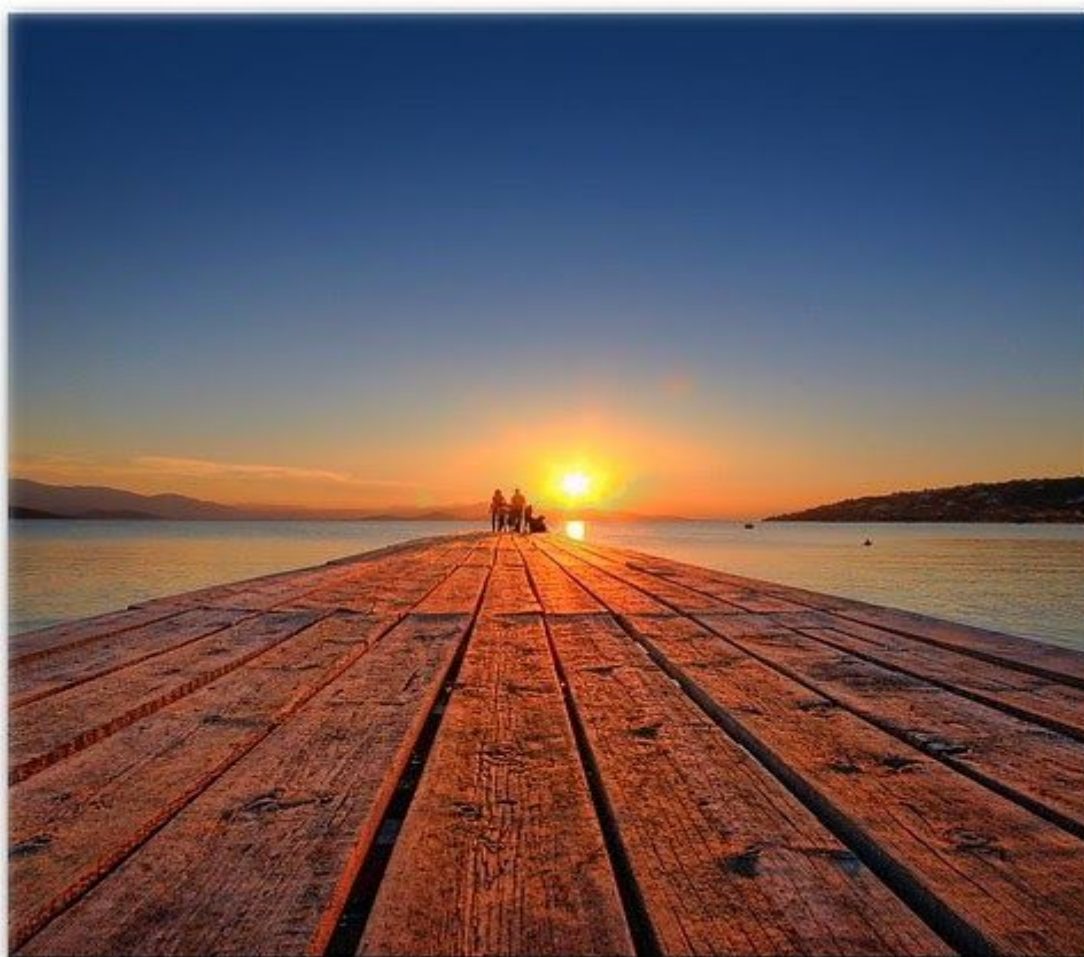

Βαγγέλης Παπαδιόχος

All summer long

2019

Ο Βαγγέλης Παπαδιόχος γεννήθηκε το 1986 και κατάγεται από το Αλιβέρι Ευβοίας. Σπούδασε οικονομικά (ΕΚΠΑ) και δημόσια διοίκηση (ΕΣΔΔΑ). Εξέδωσε τις συλλογές διηγημάτων “Λαθρεπιβάτες” (εκδ. Οσελότος, 2018) και “Σκοτεινά δωμάτια” (εκδ. Συμπαντικές Διαδρομές, 2019). Εργάζεται ως δημόσιος υπάλληλος.

Τηλέφωνο: 6906702744

email: vaggpap86@gmail.com

Το παρόν έργο γράφτηκε στο Πέμπτο Εργαστήριο Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη με θέμα την Ανάσταση.

Το έργο αυτό διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Πηγή εξωφύλλου:

<https://search.creativecommons.org/photos/5a2a2f24-3752-4cc0-8fe4-ac1124bd1047>

Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, παρακαλείται να έρθει προηγουμένως σε συνεννόηση με τον συγγραφέα.

Πρόσωπα

Ζωή

Αλέξης

Αντώνης

Σπύρος

Χώροι

Σπίτι (σαλόνι & δύο υπνοδωμάτια)

Παραλία

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η Ζωή, ο Αλέξης, ο Αντώνης και ο Σπύρος είναι φίλοι και συμμαθητές που μόλις τελείωσαν το λύκειο και αποφασίζουν να πάνε εκδρομή στο εξοχικό του Σπύρου για το σαββατοκύριακο. Λίγο πριν την αρχή της ενηλικίωσης, συζητούν τους προβληματισμούς τους σχετικά με το παρόν και το μέλλον και παράλληλα αφήνονται στην ανεμελιά του καλοκαιριού.

Κάποια στιγμή, πίνουν λίγο παραπάνω, ο Αλέξης προσεγγίζει ερωτικά τη Ζωή και ο Σπύρος κατηγορεί τον Αλέξη ότι την βίασε. Έπειτα, ο Σπύρος ρωτά πειστικά τη Ζωή τι συνέβη, εκείνη επιχειρεί να φύγει, τραυματίζεται σοβαρά και πέφτει σε σύντομο κώμα. Τότε οι υπόλοιποι, με επικεφαλής τον Αντώνη, προσπαθούν να καταστρώσουν ένα σχέδιο συγκάλυψης, ώσπου ξαφνικά η Ζωή συνέρχεται, κρυφακούει την συνομιλία τους και προσποιείται ότι δεν θυμάται τίποτα από ό,τι συνέβη.

ΣΚΗΝΗ 1

Σπίτι-σαλόνι

Ευρύχωρο δωμάτιο με καλαίσθητη επίπλωση και διακόσμηση που υποδηλώνει ευκατάστατους ιδιοκτήτες. Ακούγεται δυνατά το “all summer long” του Kid Rock και ήχος μηχανής αυτοκινήτου που πλησιάζει και παρκάρει. Ξαφνικά, η μουσική σταματά μαζί με την μηχανή του αυτοκινήτου, ακούγονται πόρτες που ανοίγουν και κλείνουν κι έπειτα κλειδιά που στριφογυρίζουν. Ο Σπύρος μπαίνει πρώτος και τον ακολουθούν ο Αντώνης, ο Αλέξης και η Ζωή κουβαλώντας τις αποσκευές τους.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έλα ρε, γρήγορα φτάσαμε! Ούτε μία δεν είναι ακόμα!

ΑΛΕΞΗΣ: Ε, άμα έχεις γαμάτο οδηγό Αντωνάκη!

ΖΩΗ: Σιγά ρε Αλέξη Σουμάχερ! Πάλι καλά που δεν μας έριξες σε κάνα χαντάκι έτσι που πήγαινες!

ΑΛΕΞΗΣ: Άσε ρε Ζωούλα τώρα... Αφού γουστάρεις αδρεναλίνη! Καλά δε λέω ρε Σπυράκο;

ΣΠΥΡΟΣ: Η αλήθεια είναι πως έτρεχες πολύ.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Πιάνοντας τον απ' το σβέρκο.) Χέστη!

Ο Σπύρος τραβιέται απότομα, προχωρά προς τα μέσα, αφήνει την τσάντα του και αρχίζει να τακτοποιεί το τραπέζι και τον καναπέ. Η Ζωή τον ακολουθεί, αφήνει τα πράγματά της και κοιτάζει τα μαλλιά της στον καθρέφτη. Ο Αλέξης με τον Αντώνη περιεργάζονται τον χώρο.

ΑΛΕΞΗΣ: Σπιταρόνα, ε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, γαμάτο!

ΑΛΕΞΗΣ: Σπυράκο, έχεις τέτοιο εξοχικό και δεν μας είχες πει τίποτα ε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι ρε μαλάκια! Στους φίλους σου;

ΑΛΕΞΗΣ: Μόνο η Ζωή έχει έρθει.

ΖΩΗ: Αφού σας είχε πει πέρσι, ρε, να 'ρθετε κι εσείς τον γράψατε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πότε μας είχε πει μωρέ;

ΑΛΕΞΗΣ: Α, ναι ρε μαλάκια! Δίκιο έχει. (Χτυπώντας στην πλάτη τον Σπύρο.) Μας το 'χε πει το παιδί!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Α, σόρρυ δεν το θυμόμουν.

Ο Αλέξης με τον Αντώνη ακουμπούν κάτω τις τσάντες τους και ετοιμάζονται να καθίσουν, όταν ο Σπύρος τους κάνει νόημα να περιμένουν.

ΣΠΥΡΟΣ: Μια στιγμή! Να αλλάξω το κάλυμμα γιατί είναι σκονισμένο.

ΑΛΕΞΗΣ: Χαλάρωσε ρε! Δεν παρεξηγούμε εμείς.

Ο Αλέξης με τον Αντώνη κάθονται στον καναπέ κι ο Σπύρος στην μία πολυθρόνα απέναντί τους. Η Ζωή πλησιάζει και κάθεται στην άλλη πολυθρόνα δίπλα στον Σπύρο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι ρε! Τι; *(Κοιτώντας χαμογελαστός τη Ζωή που πλησιάζει.)* Γκόμενες είμαστε;

ΖΩΗ: Πολύ αστείο...

ΑΛΕΞΗΣ: Αντώνη, τι λόγια είναι αυτά; Δεν μιλάνε έτσι σε μια κυρία! Η Ζωή δεν είναι γκόμενα. Είναι γκομενάρα!

Ο Αλέξης με τον Αντώνη “κολλάνε πέντε” χασκογελώντας.

ΖΩΗ: Τι κάρφροι που είστε!

ΣΠΥΡΟΣ: Θέλετε νερό;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε φίλε, στο μυαλό μου είσαι!

ΣΠΥΡΟΣ: Θα ανάψω και air condition.

Ο Σπύρος σηκώνεται και προχωρά προς το βάθος.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σπύρο, μη φέρεις απ' το πηγάδι, ε! Μαλάκα, πως πίνανε παλιά απ' τα πηγάδια;

ΖΩΗ: Γιατί, απ' τη βρύση που πίνουμε πιο καθαρό είναι νομίζεις;

ΑΛΕΞΗΣ: Σωστό κι αυτό.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Βασικά, να δούμε τι θα κάνουμε και με το φαγητό.

ΖΩΗ: Ε καλά, νωρίς είναι ακόμα.

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε φίλε! Μη σκέφτεσαι όλο το φαγητό... Γίνε και λίγο fit! Θα πάμε στην παραλία, θα σε δουν οι κοπέλες και θα ρουφάς συνέχεια την κοιλιά...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, στ' αρχίδια μου οι γκόμενες...

ΑΛΕΞΗΣ: *(Σφίγγοντας τον ώμο του.)* Χαλάρωσε ρε μαλάκα! Να περάσουμε καλά ήρθαμε εδώ. Γάμα τη την άλλη, μην τη σκέφτεσαι! Καλά δε λέω ρε Ζωή;

ΖΩΗ: Ε ναι. Αυτά δεν πρέπει να τα πιέζεις.

ΑΛΕΞΗΣ: Ε ναι, ρε μαλάκα. Όπως η Ζωή, εδώ πέρα, που λιώνει για πάρτη μου, να πούμε, αλλά εμένα με εξιτάρουν οι πιο δύσκολες... Τι να κάνει... Πρέπει να με ξεπεράσει!

ΖΩΗ: Ναι, τι να γίνει... Θα κάνω την καρδιά μου πέτρα μήπως σε ξεπεράσω...

Ο Σπύρος φτάνει κρατώντας ένα δίσκο με ένα μπουκάλι νερό, τέσσερα ποτήρια και τρία κονσερβοκούτια μπύρες.

ΣΠΥΡΟΣ: Βρήκα και μερικές μπύρες που είχε αφήσει ο πατέρας μου.

ΑΛΕΞΗΣ: Είσαι ωραίος!

Ο Σπύρος βάζει νερό στα ποτήρια και κάθεται στη θέση του. Οι υπόλοιποι ανοίγουν τις μπύρες και πίνουν. Ο Σπύρος πίνει μόνο νερό.

ΖΩΗ: Δεν έφερες μπύρα για σένα;

ΣΠΥΡΟΣ: Ε δεν μ' αρέσει μωρέ...

ΑΛΕΞΗΣ: Έλα ρε μαλάκα! Για την παρέα, να πούμε...

Ο Αλέξης βάζει μπύρα στο ποτήρι του Σπύρου κι έπειτα σηκώνει το χέρι του κάνοντας πρόποση.

ΑΛΕΞΗΣ: Άντε γεια μας ρε!

ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ: Γεια μας!

Τσουγκρίζουν και πίνουν. Ο Αντώνης απλώνει τα πόδια του πάνω στο τραπέζι.

ΣΠΥΡΟΣ: Ε! Όχι τα πόδια στο τραπέζι!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σιγά ρε φίλε! Τι θα πάθει;

ΑΛΕΞΗΣ: Ρε μαλάκα Αντώνη... Σπίτι του είναι!

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Κατεβάζοντας τα πόδια.)* Καλά...

ΑΛΕΞΗΣ: *(Τεντώνεται προς τα πίσω.)* Πω ρε φίλε! Τέρμα το κωλοσχολείο, τέρμα κι οι γαμωπανελλήνιες! Δεν το 'χω συνειδητοποιήσει ακόμα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι ρε μαλάκα, επιτέλους! Δεν ξανάνοιγα βιβλίο τώρα με την καμιά!

ΑΛΕΞΗΣ: Ο Σπύρος, βέβαια, παίζει να 'χει πάρει μαζί τα μαθηματικά κατεύθυνσης και ν' αρχίσει, από συνήθεια, τώρα να διαβάζει!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι ρε φίλε! Κάτω στη παραλία που θα κάνει ηλιοθεραπεία, ξέρεις...

ΖΩΗ: Τι κάφροι που είστε μωρέ... Άμα δεν σας βοήθαγε ο Σπύρος, ούτε την τάξη δεν θα περνάγατε!

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε συ, πλάκα κάνουμε. Και τώρα Σπύρο, νομική Κομοτηνής, αράζεις μόνος σου εκεί πάνω και στ' αρχίδια σου όλα φίλε! Ούτε γονείς πάνω απ' το κεφάλι σου ούτε τίποτα. Ζωάρα θα κάνεις!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι ρε φίλε, ο καλύτερος! Εμένα μόλις έμαθε ο πατέρας μου ότι περνάω ΤΕΙ οινολογίας μου 'ριξε ένα χέσιμο... Και θα μ' έχει κι εδώ πέρα, γάμα τα... Δεν πέραγα τουλάχιστον σε κανένα Μεσολόγγι, ξέρω 'γω...

ΑΛΕΞΗΣ: Οινολογία όμως φίλε! Φαντάζεσαι να γινόσουν επαγγελματίας δοκιμαστής κρασιών; Είχα δει αγγελία για μια τέτοια θέση που ταξιδεύεις τον κόσμο, πας σε πολυτελή εστιατόρια και σε πληρώνουνε να κάνεις αυτό το πράγμα μαλάκα! *(Παίρνει κοροϊδευτικό ύφος πλησιάζοντας το ποτήρι στο στόμα του, σουφρώνοντας τα χείλη του και πλαταγίζοντας τη γλώσσα του.)* Μμμμ, θαυμάσια, απαλή επίγευση και αισθαντικό άρωμα... *(Οι υπόλοιποι χασκογελάνε.)* Αυτές είναι δουλειές ρε μαλάκες!

ΣΠΥΡΟΣ: Καλά και για μένα δεν ήταν και τόσο εύκολο να πω στους δικούς μου ότι πέρασα Κομοτηνή. Ο πατέρας μου είχε στο μυαλό του ότι αν περνούσα Αθήνα κι

έφτανα τρίτο έτος, θα μ' έβαζε κάτι σαν ασκούμενο στο γραφείο του ν' αρχίσω να παίρνω εμπειρία.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πω ρε φίλε σαπίλα...

ΣΠΥΡΟΣ: Αλλά δεν είναι τόσο αυτό, το ξέρω. Πιο πολύ ήθελε να περάσω Αθήνα για /

ΖΩΗ: Για να 'χει να το λέει γύρω γύρω ότι ο γιος του βγήκε πρώτος.

ΑΛΕΞΗΣ: Ακόμα πιο σαπίλα αυτό... Εσένα Ζωή, πως το πήραν οι δικοί σου με την αισθητική;

ΖΩΗ: Ε, όχι και τόσο κουλ... Η μάνα μου έπιασε τη φιλόλογο στο φροντιστήριο και την έκραξε. (Παίρνει κοροϊδευτικό ύφος κουνώντας διδασκαλίστικα τον δείκτη του χεριού της.) Σου έφερα την κόρη μου για να την κάνεις φιλόλογο κι εσύ μου την έβγαλες κομμώτρια!

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι μαμά, πες, αλλά άμα πιάσω αμέσως δουλειά και βγάζω φράγκα με τα μανικιούρ πεντικιούρ, θα λες πάλι καλά που δεν πέρασα φιλόλογος να πηδιέμαι μια ζωή με τα φροντιστήρια... (Αγκαλιάζοντας χαμογελαστός τον Αντώνη.) Φίλε, φαντάζεσαι να έκανες φροντιστήριο σε κάτι τύπους σαν κι εμάς;

ΖΩΗ: Όχι, αυτό δεν μπορώ να το φανταστώ... Εσένα, τι είπαν οι δικοί σου που δεν πέρασες κάπου;

ΑΛΕΞΗΣ: Καλά, η μάνα μου ούτε καν θυμόταν ότι δίναμε... Της λέω θα γραφτώ σε κάνα δημόσιο ΙΕΚ και μου κάνει (Παίρνει κοροϊδευτικό βαριεστημένο ύφος.) καλά, πετάγεσαι τώρα στο φαρμακείο γιατί μου 'χουν τελειώσει τα ζάναξ;

ΖΩΗ: Με τον πατέρα σου δηλαδή τέλος, ε;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε... Και πολύ την άντεξε. Το ξέρω, μάνα μου είναι, δεν πρέπει να μιλάω έτσι, αλλά... (Βγάζει χύμα καπνό κι έναν αναπτήρα απ' τη τσέπη του.)

ΣΠΥΡΟΣ: (Κοιτώντας ανστηρά τον Αλέξη.) Τι; Θα καπνίσεις;

ΖΩΗ: Μου στρίβεις και μένα ένα; Αν, βέβαια, δεν έχει πρόβλημα ο Σπύρος να καπνίσουμε μέσα, αλλιώς.../

ΣΠΥΡΟΣ: (Κοιτώντας έκπληκτος τη Ζωή.) Εεε... Όχι εντάξει, δεν υπάρχει πρόβλημα. Ούτως ή άλλως, θα αερίσουμε το σπίτι πριν φύγουμε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μου στρίβεις κι εμένα ένα ρε Αλέξη;

ΑΛΕΞΗΣ: (Αρχίζοντας να στρίβει.) Έλα ρε μαλάκα! Βαριέμαι να στρίβω εκατό τσιγάρα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλά... (Βγάζει ένα πακέτο απ' τη τσέπη του κι αρχίζει να στρίβει.)

ΣΠΥΡΟΣ: (Κοιτώντας επίμονα τη Ζωή.) Δεν ήξερα ότι καπνίζεις.

ΖΩΗ: Ε, 'ντάξει, μια φορά στο τόσο...

ΑΛΕΞΗΣ: *(Κοιτώντας χαμογελαστός τον Σπύρο.)* Την φάγαν οι κακές παρέες... Ορίστε κυρία μου! *(Δίνει στη Ζωή το τσιγάρο.)*

ΖΩΗ: Ευχαριστώ κύριε!

ΑΛΕΞΗΣ: *(Συνεχίζοντας να στρίβει.)* Σπύρο, θες κι εσύ ένα ρε;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι ρε, εγώ...

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Με κοροϊδευτικό ύφος.)* Όχι, όχι μακριά από μένα! Αυτά είναι του διαβόλου!

ΑΛΕΞΗΣ: Έλα ρε μαλάκια, τσίμπα ένα να δοκιμάσεις! Ρίχτο λίγο έξω να πούμε! Σε λίγο αρχίζουν οι ευθύνες... Θα γίνεις ένας ασκούμενος χασοδίκης!

ΖΩΗ: Αφήστε τον ήσυχο ρε! Άμα θέλει θα πάρει από μένα! *(Απλώνει το χέρι της προς τον Σπύρο.)* Θες να κάνεις μια ρουφηξιά έτσι για τη φάση;

Ο Σπύρος την κοιτά χαμογελώντας αμήχανος κι ο Αλέξης σκουντά τον Αντώνη κι αρχίζουν να χασκογελάνε.

ΣΠΥΡΟΣ: Οκεί.

Ο Σπύρος παίρνει το τσιγάρο κάνει μια ρουφηξιά, ξεροβήχει και της το δίνει πίσω.

ΑΛΕΞΗΣ: Α ρε πούστη... Ό,τι θέλουν μας κάνουν οι γυναίκες...

ΖΩΗ: Είστε κοπρίτες!

ΑΛΕΞΗΣ: Σπυράκιο, επειδή σε βλέπω ετοιμοπόλεμο, να ξέρεις, έχω φέρει κι απ' τα άλλα τα καλά για μετά!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έλα ρε, έφερες τελικά; Γαμώ!

ΖΩΗ: Έ! Μαζευτείτε! Μην το ξεφτιλίσουμε κιόλας! Λοιπόν, εγώ πάω πάνω να κάνω ένα μπάνιο και τα λέμε μετά.

ΑΛΕΞΗΣ: Έγινε κούκλα! Σε θέλω να λάμπεις απόψε!

ΖΩΗ: Λάμπω ήδη ξέρεις!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μαλάκια, σε τάπωσε!

ΣΠΥΡΟΣ: Ζωή θέλεις βοήθεια με τη βαλίτσα;

ΖΩΗ: Όχι 'ντάξει Σπύρο, ευχαριστώ.

ΣΠΥΡΟΣ: Οκεί, στα δεξιά είναι το δωμάτιο. Τα λέμε.

ΖΩΗ: Έγινε Σπύρο μου.

Η Ζωή παίρνει τη βαλίτσα της και προχωρά προς τα μέσα καθώς οι άλλοι την παρατηρούν. Έπειτα, ο Αλέξης με τον Αντώνη κοιτούν τον Σπύρο και γελάνε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Με κοροϊδευτικό ύφος.)* Ζωή, να σου ανεβάσω τη βαλίτσα όπως εσύ μου ανεβάζεις κάτι άλλο;

ΣΠΥΡΟΣ: Πολύ αστείο...

ΑΛΕΞΗΣ: Τι έγινε ρε; Κάνεις παιχνίδι με τη Ζωούλα; *(Ο Σπύρος τον κοιτά ειρωνικά.)*

Έλα ρε, για πλάκα το λέω! Να σου πω... Σίγουρα δεν παίζει τίποτα με κάναν άλλο;

ΣΠΥΡΟΣ: Που θες να ξέρω 'γω;

Ο Αντώνης σηκώνεται απότομα, παίρνει τη βάλιτσα του και προχωρά προς τα μέσα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλά, εγώ πάω μέσα ν' αράξω.

ΑΛΕΞΗΣ: Έγινε ρε! *(Στρέφεται πάλι στο Σπύρο.)* Δε σου 'χει πει τίποτα δηλαδή;

Με 'κείνον τον Διονύση απ' το Γ2 που πηγαίνανε μαζί φροντιστήριο... /

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αριστερά είπαμε είναι το δικό μας δωμάτιο. έτσι;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε Αντώνη! Δεν το 'παμε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Καθώς απομακρύνεται.)* Καλά...

ΑΛΕΞΗΣ: Λοιπόν, μ' αυτόν τον μαλάκα παίζει τίποτα;

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν ξέρω, δε νομίζω. Να σου πω, επειδή θέλω κι εγώ να ξαπλώσω λίγο...

ΑΛΕΞΗΣ: Έγινε ρε! Πήγαινε άραξε και τα λέμε αργότερα.

Ο Σπύρος σηκώνεται, παίρνει τη βάλιτσα του κι αρχίζει να απομακρύνεται.

ΑΛΕΞΗΣ: Και που 'σαι! Πριν μπεις χτύπα πρώτα γιατί μπορεί να 'ναι γυμνή ε!

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, μην ανησυχείς...

ΑΛΕΞΗΣ: *(Χασκογελά και τραβά μια ρουφηξιά.)* Εγώ, πάντως, στη θέση σου δε θα χτύπαγα!

ΣΚΗΝΗ 2

Δωμάτιο Σπύρου-Ζωής

Ο Σπύρος στέκεται μπροστά στην είσοδο του δωματίου και χτυπά την πόρτα.

ΣΠΥΡΟΣ: Ζωή να περάσω; Ζωή μ' ακούς;

Ο Σπύρος ανοίγει διακριτικά την πόρτα, μπαίνει, κοιτά προς το μπάνιο και αφήνει την βαλίτσα του δίπλα στο κρεβάτι του. Έπειτα, κοιτά το κρεβάτι της Ζωής, προχωρά διστακτικά προς τα κει, απλώνει το χέρι του στην μισανοιγμένη βαλίτσα, πιάνει ένα κιλοτάκι, το φέρνει στο πρόσωπό του και το μυρίζει. Ξαφνικά, ακούγεται η πόρτα του μπάνιου κι ο Σπύρος αφήνει βιαστικά το κιλοτάκι και τρέχει στο κρεβάτι του.

ΖΩΗ: Α! Νόμιζα ότι ήσουν ακόμα κάτω.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, χτύπησα αλλά δεν με άκουσες.

ΖΩΗ: (Τακτοποιώντας τα ρούχα της.) Είπα να κάνω ντους, αλλά αφού θα πάμε για μπάνιο τώρα, απλά, έβαλα μαγιό να 'μαι έτοιμη.

ΣΠΥΡΟΣ: Να σου πω... Σόρρυ, για τις καφρίλες που έλεγαν. Ελπίζω να μην σε πείραζε κάτι.

ΖΩΗ: Όχι μωρέ, αφού τους ξέρω.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, ξέρεις... Όταν είναι κι οι δυο μαζί...

ΖΩΗ: Οργιαίνουν... Ο Αλέξης βέβαια, δεν είναι τόσο ανώριμος όσο θέλει να δείχνει. Έτσι νομίζω.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι...

ΖΩΗ: Πως και γίνατε παρέα εσείς, πάντως, ποτέ δεν το κατάλαβα... Πραγματικά, τελείως άλλοι κόσμοι.

ΣΠΥΡΟΣ: Στο γυμνάσιο έλεγαν ότι τους κάνω παρέα για να με προστατεύουν.

ΖΩΗ: Να σε προστατεύουν; Γιατί; Χρειάζεσαι προστασία; Εγώ φοβάμαι μήπως σε εκμεταλλεύονται λίγο.

ΣΠΥΡΟΣ: Δηλαδή;

ΖΩΗ: Ε, δηλαδή με τα μαθήματα... Όπως τότε, που πήγες να δώσεις την κόλλα σου στον Αλέξη και κόντευαν να σε τσακώσουν.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, είναι αλήθεια. Μου ζήτησε συγγνώμη πάντως.

ΖΩΗ: Εντάξει, αλλά γενικά όσα δίνεις πρέπει και να παίρνεις.

ΣΠΥΡΟΣ: (Κοιτώντας την επίμονα.) Ναι, όντως. Όσα δίνεις πρέπει και... Αν δηλαδή ο Αλέξης έδειχνε, ας πούμε, κάπως πιο ευαίσθητος, θα... θα σου κινούσε, ας πούμε, το ενδιαφέρον;

ΖΩΗ: Γιατί ρωτάς; Μήπως σ' έβαλε να με φαρέψεις;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, όχι, καμία σχέση.

ΖΩΗ: Αλλά τι λέω... Αυτός ό,τι είναι να πει το λέει χύμα... Κοίτα, δε λέω, ωραίο παιδί είναι. Στις περισσότερες αρέσει, το ξέρω, αλλά δε νομίζω.. Αν δεν ήταν συνέχεια τόσο ... Αν δεν έλεγε συνέχεια αυτό που σιέφτεται...

ΣΠΥΡΟΣ: (Χαμηλόφωνα.) Αν... Αν δεν έλεγε ποτέ αυτό που σιέφτεται;

ΖΩΗ: Τι;

ΣΠΥΡΟΣ: Τίποτα.

ΖΩΗ: Όλα καλά; Σε βλέπω λίγο...

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, εντάξει είμαι. Πάω κι εγώ να βάλω μαγιό.

ΖΩΗ: Οκέι.

Ο Σπύρος προχωρά προς το μπάνιο κι η Ζωή τον παρατηρεί σκεφτική.

ΣΚΗΝΗ 3

Δωμάτιο Αλέξη-Αντώνη

Ο Αλέξης κάνει κάμψεις στο πάτωμα κι ο Αντώνης διαβάζει κόμικς ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Ο Αλέξης σταματά, σηκώνεται, σκουπίζεται και ξαπλώνει στο δικό του κρεβάτι.

ΑΛΕΞΗΣ: Μαλάκια, η Ζωή έχει γίνει τούμπανο ε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σιγά μωρέ...

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι μαλάκια, άμα σου καθότανε σένα... Τι διαβάζεις εκεί ρε; Μίκι μάους; Δεκαοκτώ χρονών είσαι!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Manga λέγονται ρε μαλάκια! Μίκι μαους τα 'λεγε ο παππούς μου, έλεος...

ΑΛΕΞΗΣ: Τσάμπα μάγικα... Με κάτι τέτοια μας τρώει η μαλακία...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άμα πιάσει η μαλακία τύφλα να 'χει το γαμήσι!

ΑΛΕΞΗΣ: Ο παππούς το 'λεγε κι αυτό; (*Απλώνεται περισσότερο στο κρεβάτι.*) Σιγά ρε μαλάκια... Σ' έφτυσε μια καριόλα και το 'ριξες στο κλαψομούνι να πούμε... Τόσα γκομενάκια κυκλοφορούνε...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Να πάνε να γαμηθούνε όλες! Μουνόδουλος εγώ δεν ξαναγίνομαι.

Ο Αλέξης τον πιάνει χαμογελαστός απ' το μπράτσο.

ΑΛΕΞΗΣ: (*Τραγουδιστά σε ρυθμό ραπ.*) Είσαι μουνόδουλος! Είσαι μουνόδουλος! Είσαι μουνόδουλος! Μουνόδουλος! Μουνόδουλος! Μουνόδουλος!¹

Χασκογελάνε και ο Αντώνης αφήνει κάτω το manga.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μιας και λέμε για μουνόδουλους, ο Σπυράκος λες να το γλεντάει μέσα με τη Ζωή;

ΑΛΕΞΗΣ: Άσε ρε φίλε... Ο Σπυράκος... Ο Σπυράκος και να του 'κανε η άλλη έλα να με γαμήσεις, αυτός θα της έλεγε, (*με κοροϊδευτικό ύφος.*) ξέρεις, δεν είμαι ακόμα έτοιμος, χρειάζομαι χρόνο...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (*Με κοροϊδευτικό ύφος.*) Είμαι κατά των προγαμιαίων σχέσεων...

ΑΛΕΞΗΣ: Ε, ναι... Και γαμώ τα παιδιά είναι, αλλά, μέχρι να πιάσει βυζί έχει πολλά ψωμιά ακόμα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εγώ, να σου πω την αλήθεια, μέχρι πέρσι τον είχα για γκέι.

ΑΛΕΞΗΣ: Όχι ρε μαλάκια! Εσύ δεν τον ξέρεις καλά. Μια χαρά παιδί είναι, απλά έχει μείνει λίγο πίσω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (*Με κοροϊδευτικό ύφος.*) Δεσποινίς, μπορώ να σας ανεβάσω την βαλίτσα σας;

ΑΛΕΞΗΣ: Εξάλλου, άμα ήτανε πούστης, τι; Θα τον έκανα παρέα νομίζεις;

¹ Στίχοι από το τραγούδι του Tus "Μουνόδουλος".

ΑΝΤΩΝΗΣ: Γιατί, θα φοβόσουνα μη στον.../

ΑΛΕΞΗΣ: Όχι ρε φίλε. Δεν έχω κάτι μ' αυτούς, αλλά.../

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αλλά είσαι ομοφοβικός μαλάκα!

ΑΛΕΞΗΣ: Ομοφοβικός; Πρώτη φορά σε ακούω να το λες αυτό!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Παραδέξου το πάντως. Τον Σπύρο τον κάνουμε παρέα για να μας περνάει τα μαθήματα.

ΑΛΕΞΗΣ: Μαλάκα Αντώνη, δεν είναι έτσι και το ξέρεις. Με τον Σπυράκο είμαστε απ' το δημοτικό μαζί. Σου 'χα πει, έχω φάει και ξύλο για πάρτη του. Κι όταν εκείνο το αρχίδι ο Ψαραδέλλης ήθελε να μου χώσει αποβολή, ο Σπύρος έπεισε τον πατέρα του, φίλε, να πάει να του μιλήσει κι έτσι την έβγαλα καθαρή. Τον πατέρα του, φίλε, που του 'λεγε συνέχεια Σπύρο μην σε ξαναδώ να κάνεις παρέα μ' αυτό το κωλοπαιδο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε καλά... Κι εμένα αν ήταν ο πατέρας μου φίλος με τον διευθυντή, θα τον έβαζα να σε ξελασπώσει, σιγά τώρα...

ΑΛΕΞΗΣ: Το ξέρω ρε φίλε. Το ξέρω το πως θα το 'κανες. Δεν χρειάζεται να μου το πεις. *(Σκουντάει τον Αντώνη στον ώμο.)* Ξεκόλλα μαλάκα! Γάμα την αυτήν λέμε! Να περάσουμε καλά ήρθαμε εδώ πέρα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Στ' αρχίδια μου αυτή μωρέ...

Ο Αντώνης σηκώνεται απότομα και στέκεται στον τοίχο στήνοντας αυτί.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Να! Κάποιοι περνάνε πολύ καλά εδώ δίπλα! *(Με κοροϊδευτικό ύφος.)* Αχ Σπύρο, τι μου κάνεις! Βάλε το διαβήτη πάνω στο μοιρογνωμόνιο!

ΑΛΕΞΗΣ: *(Χαμογελώντας.)* Τι μαλάκας που είσαι! *(Σηκώνεται και προχωρά προς τα έξω.)* Λοιπόν, πάω να τους φωνάξω να κατεβούμε παραλία.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλά, χτύπα πρώτα μην τους πετύχεις σε καμιά ακατάλληλη στάση ε...

ΑΛΕΞΗΣ: Δεν πειράζει. Άμα είναι θα σε φωνάξω για κουαρτέτο εγχόρδων!

Ο Αλέξης βγαίνει κι ο Αντώνης σοβαρεύει ξαφνικά και στέκεται σκεπτικός κοιτώντας χαμηλά. Έπειτα, πέφτει στο πάτωμα και προσπαθεί να κάνει κάμψεις.

ΣΚΗΝΗ 4

Παραλία

Ο Σπύρος είναι ξαπλωμένος στην πετσέτα του- φορώντας μπλούζα πάνω απ' το μαγιό του- και διαβάζει ένα βιβλίο. Μετά από λίγο, εμφανίζονται κι οι υπόλοιποι, βρεγμένοι απ' τη θάλασσα. Δίπλα του κάθεται ο Αντώνης και πιο πέρα ο Αλέξης με τη Ζωή και αφού σκουπιστούν, ξαπλώνουν στις πετσέτες τους.

ΖΩΗ: Σπύρο, γρήγορα βγήκες!

ΣΠΥΡΟΣ: Είναι λίγο κρύα η θάλασσα.

ΑΛΕΞΗΣ: Σιγά ρε... Άμα κάτσεις λίγο μέσα συνηθίζεις.

Ο Αντώνης αρπάζει το βιβλίο απ' τα χέρια του Σπύρου και το κοιτάζει.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Η αβάσταχτη ελαφρότητα του είναι...

ΣΠΥΡΟΣ: Δωστο μου!

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Επιστρέφοντας το βιβλίο στον Σπύρο.)* Βαριέμαι και που το βλέπω μαλάκα!

Ο Σπύρος βάζει το βιβλίο στη τσάντα του, φοράει τα γυαλιά του και ξαπλώνει. Η Ζωή βγάζει ένα αντηλιακό απ' τη τσάντα της και αρχίζει να το απλώνει στα χέρια και στα πόδια της.

ΑΛΕΞΗΣ: Θεε να σου βάλω στην πλάτη;

ΖΩΗ: Ναι, ευχαριστώ.

Η Ζωή ξαπλώνει μπρούμυτα στην πετσέτα της κι ο Αλέξης της βάζει αντηλιακό στην πλάτη.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αλέξη, μου δίνεις μία τα στριφτά;

ΑΛΕΞΗΣ: *(Συνεχίζοντας να απλώνει αντηλιακό.)* Στη τσάντα είναι ρε φίλε!

Ο Αντώνης σηκώνεται απρόθυμα, πιάνει την τσάντα του Αλέξη, παίρνει καπνό και αναπτήρα, επιστρέφει στη θέση του και αρχίζει να στρίβει ένα τσιγάρο.

ΑΛΕΞΗΣ: Το πάνω μέρος δεν το βγάζεις;

ΖΩΗ: Γιατί ρωτάς;

ΑΛΕΞΗΣ: Έτσι δε λένε ότι κάνεις καλύτερο μαύρισμα;

ΖΩΗ: Α, για αυτό ρωτάς...

ΑΛΕΞΗΣ: Ε ναι, γιατί άλλο...; Λοιπόν, θα το βγάλεις; Εκτός κι αν κωλώνεις...

ΖΩΗ: Άστα αυτά που ξέρεις...

ΑΛΕΞΗΣ: Κω-λώ-νεις! Κω-λώ-νεις! Κω-λώ-νεις!

ΖΩΗ: *(Ξεκουμπώνει το πάνω μέρος του μαγιό της παραμένοντας ξαπλωμένη μπρούμυτα.)*
Ένα μηδέν!

ΑΛΕΞΗΣ: Ωωω!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αλέξη, θεε να σου στρίψω και σένα;

ΑΛΕΞΗΣ: Όχι ρε, θα στρίψω μετά. *(Κοιτώντας πάλι τη Ζωή.)* Να σου πω, μου βάζεις κι εμένα στην πλάτη;

ΖΩΗ: Ναι, έλα!

Η Ζωή κουμπώνει το πάνω μέρος του μαγιό της, σηκώνεται και πιάνει το αντηλιακό. Ο Αλέξης ξαπλώνει μπρούμυτα και κοιτά χαμογελαστός τον Αντώνη.

ΑΛΕΞΗΣ: Γαμώτο! Έλεγα θα ξεχάσει να το κουμπώσει!

ΖΩΗ: *(Χτυπώντας τον ελαφρά στην πλάτη.)* Σταμάτα ρε!

Η Ζωή απλώνει αντηλιακό στην πλάτη του Αλέξη κι ο Αντώνης τους κοιτάζει βλοσυρός κι έπειτα σηκώνεται και βαδίζει λίγο πιο πέρα καπνίζοντας.

ΖΩΗ: Πολλές ελιές έχεις!

ΑΛΕΞΗΣ: Βγάλε μου το λάδι μωρό μου!

ΖΩΗ: Μη με προκαλεις... Εδώ πού χτύπησες;

ΑΛΕΞΗΣ: *(Σηκώνοντας ελαφρά το κεφάλι.)* Που; Α! Τίποτα. Στη μπάλα καμιά στραβοκλωτσιά θα έφαγα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Χαχανίζοντας.)* Τι στραβοκλωτσιά ρε συ; Δε σε πλάκωσε ο Κατσέλης που την έπεφτες στην γκόμενα του;

ΑΛΕΞΗΣ: *(Κοιτώντας τον αυστηρά.)* Αντώνη, δεν μου στρίβεις κάνα τσιγάρο ρε μαλάκια; Που είσαι όλο στη τράκια... *(Στρέφεται πάλι στη Ζωή.)* Μην τον ακούς, τρολάρει! Σιγά να μην κοιτάζα εγώ αυτή τη χαζογκόμενα...

ΖΩΗ: Γιατί; Ωραία κοπέλα είναι...

ΑΛΕΞΗΣ: Καλά... Μπροστά σου δε πιάνει μία!

ΖΩΗ: *(Χαμογελαστή.)* Γιατί ανησυχείς περισσότερο; Μήπως ζήλεψα για αυτήν ή μήπως έγινε ρεζίλι που σε έδειρε ο άλλος;

ΑΛΕΞΗΣ: Δεν ανησυχώ για τίποτα μωρό μου! Και δεν με έδειρε κανένας Κατσέλης. Για πλάκα τον έχω άμα θέλω. Αντώνη, τσιγάρο!

Ο Αντώνης πετά απρόθυμα το τσιγάρο του κάτω, πλησιάζει αργά, κάθεται στην πετσέτα του κι αρχίζει να στρίβει νωχελικά καινούργιο τσιγάρο.

ΖΩΗ: *(Τελειώνοντας το άπλωμα του αντηλιακού.)* Θα μου έκανε εντύπωση πάντως να σε έδεχνε αυτός. Φαίνεσαι γυμνασμένος!

ΑΛΕΞΗΣ: Ε, ναι. Μόνο αν μου την έφερνε πούστικα. *(Δοξοκοιτάζοντας τον Αντώνη.)* Ακόμα με το τσιγάρο ρε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τώρα...

ΣΠΥΡΟΣ: Ζωή, μου δίνεις κι εμένα λίγο αντηλιακό;

ΑΛΕΞΗΣ: Νάτος κι ο Σπυράκος!

ΖΩΗ: Ναι, εννοείται!

Η Ζωή δίνει το αντηλιακό στον Αντώνη κι αυτός κάνει να το δώσει στο Σπύρο, αλλά την τελευταία στιγμή μαζεύει το χέρι του.

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Κοιτώντας τη Ζωή.)* Ζωή, όμως, πρέπει να βάλεις και στον Σπύρο!

ΑΛΕΞΗΣ: *(Αρπάζοντας το τσιγάρο απ' το χέρι του Αντώνη.)* Βάλτου εσύ ρε φίλε! Η Ζωή θα βάζει σε όλους;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εγώ δεν έχω ελαφρύ χέρι!

Η Ζωή σηκώνεται, παίρνει το αντηλιακό και κάθεται δίπλα στο Σπύρο.

ΑΛΕΞΗΣ: Ελαφρύ χέρι ε...;

ΖΩΗ: Βγάλε τη μπλούζα!

Ο Σπύρος βγάζει τη μπλούζα του και ξαπλώνει, ενώ ο Αντώνης σκουντά χασκογελώντας τον Αλέξη, ο οποίος δεν ανταποκρίνεται.

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Τραγουδιστά.)* Baby, take up your clothes...

ΖΩΗ: Αντώνη, εσένα δεν σου βάζω, κανόνισε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δε ζήτησα να μου βάλεις. Να σας πω ρε, μετά που θα πάμε να φάμε;

ΑΛΕΞΗΣ: Κάτσε ρε μαλάκα! Ακόμα δεν ήρθαμε εδώ πέρα. Σπύρο, ακούς ρε; Διάβασα ότι έχει δυο τρεις παραλίες γυμνιστών στο νησί. Ισχύει;

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, έχει. Είναι στην πίσω πλευρά.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έχεις πάει μωρή κουφάλα;

Ο Σπύρος χαμογελά και η Ζωή τελειώνει το άπλωμα του αντηλιακού και επιστρέφει στη θέση της δίπλα στον Αλέξη.

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, δεν έτυχε.

ΑΛΕΞΗΣ: Άστα αυτά Σπυράκιο! Πας και ρίχνεις μάτι στις τουρίστριες!

ΖΩΗ: Εντάξει και να 'χει πάει δεν είναι κακό. Μόνο που ο γυμνισμός δεν είναι αυτό που νομίζετε εσείς.

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, πραγματικά δεν έχω πάει.

ΑΛΕΞΗΣ: Εσύ Ζωή, δηλαδή, θα πήγαινες;

ΖΩΗ: Μα έχω κάνει γυμνισμό εγώ!

ΣΠΥΡΟΣ: Αλήθεια;

ΖΩΗ: Ναι, πέρσι με μια φίλη μου. Δεν το είχα πει στη μάνα μου βέβαια.

ΑΛΕΞΗΣ: Θα το 'ψηνες δηλαδή να πάμε;

ΖΩΗ: Ναι, κάνε όνειρα... Σας είπα, δεν είναι όπως το 'χετε στο μυαλό σας.

ΣΠΥΡΟΣ: Και δεν φοβόσουν μήπως...; Θέλω να πω, δεν αισθανόσουν κάπως άβολα αν κάποιοι σε κοιτούσαν;

ΖΩΗ: Το σώμα μας δεν είναι ντροπή.

ΑΛΕΞΗΣ: Εσύ δεν κοιτούσες κάποιον;

ΖΩΗ: Γιατί να κοιτάζω; Δεν πήγα για αυτό τον λόγο. Εντάξει, βέβαια καταλαβαίνω ότι για σας τους άντρες είναι διαφορετικά τα πράγματα σ' αυτό το κομμάτι.

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Χαμογελώντας και κουνώντας πάνω κάτω το κεφάλι του.)* Ναι, ναι, εμείς οι άντρες είμαστε ανώριμοι...

ΖΩΗ: Ε, όσο να 'ναι, αργείτε λίγο να ωριμάσετε...

ΑΛΕΞΗΣ: Για σένα δηλαδή, τι σημαίνει ώριμος άντρας; Αυτός που κοντά του νιώθεις ασφάλεια, ας πούμε;

ΖΩΗ: Όχι, αυτά είναι χαζομάρες! Δεν έχω ανάγκη από κανέναν bodyguard.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ούτε χορηγό;

ΖΩΗ: Ναι, το πέτυχες...

ΣΠΥΡΟΣ: Απλά, κάποιον να σε καταλαβαίνει.

ΖΩΗ: Ναι, αυτό θα ήταν το ιδανικό.

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Τραγουδιστά.)*

Θέλω μόνο εμένα να θέλεις,
θέλω να μην είσαι τεμπέλης,
θέλω να μου λες τα ανείπωτα,
θέλω να μη μου λείπει τίποτα².

ΑΛΕΞΗΣ: Εντάξει ρε φίλε, δεν είν' έτσι. Δίκιο έχει. Μήπως ξέρουμε κι εμείς τι θέλουμε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλα παιδιάς, εγώ πείνασα. Λέω να πεταχτώ να χτυπήσω 'κάνα γύρο.

ΑΛΕΞΗΣ: Κάτσε λίγο ρε μαλάκια! Τι γύρο να φας; Τόσα πράγματα πήραμε απ' το σουπερμάρκετ. Θα φύγουμε όλοι μαζί σε λίγο να πάμε να μαγειρέψουμε.

ΣΠΥΡΟΣ: Τελικά, είναι τόσο δύσκολο να βρεις κάποιον να σε καταλαβαίνει;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ωχ, πέσαμε πάλι στα βαρειά...

Ο Αντώνης σηκώνεται και κόβει μια βόλτα τριγύρω.

ΖΩΗ: Όχι τόσο όσο σου φαίνεται. Απλά, πρέπει να το κυνηγάς και λίγο.

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε φίλε, δεν θα σου 'ρθει στο πιάτο η άλλη!

ΖΩΗ: Ναι, μόνο που δεν εννοώ να την πέφτεις χύμα στο κύμα σε ό,τι κινείται...

ΑΛΕΞΗΣ: Μόνο που ο Σπύρος δεν την πέφτει καν... Σου 'χει πει για τη Σοφία την Αργυρίου στην τρίτη γυμνασίου; Αυτή έκανε μπαμ ότι τον γούσταρε κι αυτός κώλωνε να της ζητήσει να βγούνε κι έλεγε με βλέπει φιλικά και τέτοιες μαρπούρες...

ΖΩΗ: Όχι, δεν το 'ξερα! Σου άρεσε η Σοφία;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε! Δε στο 'χε πει; Καλά, τι συζητάτε εσείς μεταξύ σας; Μόνο για βιβλία και ταινίες;

² Στίχοι από το τραγούδι του Δημήτρη Σταρόβα "Αυτό που θέλουν οι γυναίκες".

ΣΠΥΡΟΣ: Γιατί ανοίξαμε τώρα αυτή τη συζήτηση; Που τη θυμήθηκες αυτήν; Κι εξάλλου, φάνηκε ότι δεν ήθελε αφού αμέσως μετά πήγε και τα 'φτιαξε μ' αυτόν τον βλάκα τον Μελετόπουλο.

ΑΛΕΞΗΣ: Έ ξενέρωσε, ρε φίλε. Άμα κωλώσεις την ώρα που πρέπει, η άλλη φιλικά θα σε δει, τι θα κάνει;

ΣΠΥΡΟΣ: Πάντως... κι η Ζωή τα 'χε σε μια φάση μ' αυτόν!

ΑΛΕΞΗΣ: Σοβαρά τώρα; Τα 'χες μ' αυτο τον τύπο;

ΖΩΗ: Οκέι, δεν αλλάζουμε θέμα τώρα;

Ο Αντώνης επιστρέφει κοντά τους.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Λοιπόν αγορίνες, όποιος δεν είναι κότα, σπριντ μέχρι τον βράχο κι ο χαμένος κερνάει μπυρόνια!

ΑΛΕΞΗΣ: (Σηκώνεται.) Έγινε μωρή κλώσσα! Θα χάσεις και θα κεράσεις και στριφτά γιατί μ' έχεις γαμήσει στη τράκα!

Προχωρούν προς τη θάλασσα κι ο Σπύρος τους κοιτάζει ακίνητος κι έπειτα στρέφεται στη Ζωή.

ΣΠΥΡΟΣ: Σόρρυ που είπα για τον Μελετόπουλο. Δεν ξέρω πως μου 'ρθε.

ΖΩΗ: Δεν πειράζει... Εσύ δεν θα πας για σπριντ;

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, ναι, πηγαίνω.

Ο Σπύρος σηκώνεται και προχωρά προς τη θάλασσα και η Ζωή τον παρατηρεί για λίγο κι έπειτα απλώνει νευρικά αντηλιακό στο σώμα της.

ΣΚΗΝΗ 5

Δωμάτιο Αλέξη-Αντώνη

Ο Αλέξης κάνει κάμψεις στο πάτωμα κι ο Αντώνης διαβάζει κόμικς και πίνει πότε πότε μύρα ξαπλωμένος στο κρεβάτι του.

ΑΛΕΞΗΣ: Μας γάμησε ο Σπυράκος στο σπριντ, ε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, τον πούστη! Είναι να μην βουτήξει μέσα!

Ο Αλέξης σταματά, σηκώνεται, σκουπίζεται, ξαπλώνει στο κρεβάτι του και πίνει απ' τη μύρα του.

ΑΛΕΞΗΣ: Πάντως, εγώ με άλλο κουφάθηκα μαλάκια. Η Ζωή με τον Μελετόπουλο! Άκου 'δω τώρα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Αφήνει κάτω το manga.)* Ναι, αλλά είναι φραγκάτος κι είχε και yamaha ρε φίλε...

ΑΛΕΞΗΣ: Τι λες τώρα ρε μαλάκια; Την έχεις τη Ζωή να τσιμπάει με τέτοια;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι καλά... Φεμινίστρια, ανεξάρτητη και μαλακίες... Μέχρι εκεί που τις παίρνει είναι αυτά μαλάκια. Δήθεν το παίζουν δύσκολες κι από πίσω...

ΑΛΕΞΗΣ: Έλα ρε Αντώνη, το γαμάς τώρα. Όποια δεν μας κάθεται εμάς είναι και πουτάνα... Άμα το πάμε έτσι... Μια μαλακία έκανε και αυτή. Όλοι μας δεν κάνουμε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εντάξει ρε φίλε, μεταξύ μας τώρα... Η Ζωή δεν είναι κι η πιο μαζεμένη κοπέλα που υπάρχει.

ΑΛΕΞΗΣ: Τι θες να πεις τώρα ρε; Είναι άνετη η κοπέλα ρε μαλάκια! Κακό είναι αυτό;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Υπερβολικά άνετη ρε μαλάκια...

ΑΛΕΞΗΣ: Αντώνη μαλάκια, δεν τη παλεύεις καθόλου έτσι...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σιγά ρε φίλε... Σου θίξαμε τη γκόμενα...

ΑΛΕΞΗΣ: Μαλάκια, κάποιος άλλος εδώ μέσα κάνει σα γκόμενα... Τι ζόρι τραβάς τώρα με τη Ζωή δηλαδή;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εγώ κανένα ζόρι. Εσύ θα τραβάς σε λίγο...

ΑΛΕΞΗΣ: Δε τραβάς εσύ καμιά μαλακία να στανιάρεις λέω 'γω; Πάω να πάρω τσιγάρα από δίπλα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έχω 'γω ρε! *(Βγάζει ένα φακελάκι στριφτά και απλώνει το χέρι του προς τον Αλέξη.)* Έλα πάρε. Για να μη λες ότι σου κάνω όλο τράκα.

ΑΛΕΞΗΣ: Άστο, δεν πειράζει. Πάω να πάρω να 'χω και για αύριο. Πάντως σου λέω, ξέχνα την άλλη αλλιώς δεν θα περνάς καλά, θα σου φταίνε όλα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Χαμηλόφωνα.)* Δεν υπήρχε άλλη.

ΑΛΕΞΗΣ: Τι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τίποτα, έχεις δίκιο.

Ο Αλέξης πίνει λίγη μύρα και φεύγει κι ο Αντώνης ξαναπιάνει το manga, κάνει λίγο πως διαβάζει κι έπειτα το κατεβάζει νευρικά και κοιτά το άδειο κρεβάτι του Αλέξη.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το ξέρω, έχεις δίκιο. Δεν θα μ' έκανες παρέα, κανείς δεν θα μ' έκανε, αν ήμουνα... Όμως εγώ δεν είμαι πούστης, τ' ακούς; Μια μαλακία πήγα να κάνω κι εγώ, αυτό είναι όλο.

Πίνει λίγη μύρα και αρχίζει να στρίβει τσιγάρο.

ΣΚΗΝΗ 6

Δωμάτιο Σπύρου-Ζωής

Ο Σπύρος πίνει μπόρα ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Η Ζωή βγαίνει απ' το μπάνιο και τον κοιτάζει συνοφρυωμένη.

ΖΩΗ: Ακόμα πίνεις;

ΣΠΥΡΟΣ: Θέλεις;

ΖΩΗ: Όχι δε θέλω. Μην πίνεις πολύ. Δεν είσαι συνηθισμένος.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι μαμά...

ΖΩΗ: Δε κάνω πλάκα.

Η Ζωή ξαπλώνει στο κρεβάτι της και χαζεύει το κινητό της.

ΖΩΗ: Δεν περίμενα πάντως να τους κερδίσεις στο σπριντ!

Ο Σπύρος φέρνει χαμογελαστός το μπουκάλι στα χείλη του.

ΣΠΥΡΟΣ: *(Χαμηλόφωνα.)* Προπονούμαι κυνηγώντας τουρίστριες στις παραλίες γυμνιστών!

ΖΩΗ: Τι;

ΣΠΥΡΟΣ: Τίποτα. Με ποιον μιλάς;

ΖΩΗ: Με κανέναν. Στο φέισμπουκ χαζεύω. Γιατί;

ΣΠΥΡΟΣ: Λέω κι εγώ να φτιάξω φέισμπουκ τελικά.

ΖΩΗ: Μπα! Πως και το αποφάσισες;

ΣΠΥΡΟΣ: Έτσι, μου 'ρθε. Να σου πω, με βγάζεις μια φωτογραφία;

ΖΩΗ: Έτσι όπως είσαι τώρα; Δε νομίζω...

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι έτσι. Να βγούμε, άμα είναι, μαζί μια σέλφι να τη βάλω στο προφίλ.

ΖΩΗ: Ε, μαζί δε κολλάει να βγούμε. Να σε βγάλω άμα είναι μια καλή να τη βάλεις. Άσε όμως κάτω τη μπίρα.

Ο Σπύρος ξαναπίνει μια γουλιά.

ΣΠΥΡΟΣ: *(Χαμηλόφωνα.)* Ναι, άμα σου ζήτηγε ο Αλέξης όμως...

ΖΩΗ: Τι; Σπύρο ξεκόλλα! Δεν τρέχει κάτι με τον Αλέξη. Και να έτρεχε δηλαδή, εσένα δεν...

ΣΠΥΡΟΣ: Η Ζωή δεν είναι γιόμενα, είναι γιομενάρα... Αυτά σου 'λεγε κι ο Μελετόπουλος και γούσταρες;

ΖΩΗ: Σπύρο λες βλακείες! Σταμάτα να πίνεις!

ΣΠΥΡΟΣ: Είδες όμως, το έσωσα. Δεν τους είπα ότι ο Μελετόπουλος σε κεράτωνε! Θα σε περνούσε για τελειώς χαζή ο Αλέξης... Μπορεί να ξενέρωνε κιόλας και /

ΖΩΗ: Καλά, εγώ φεύγω κι άμα ξεμεθύσεις τα ξαναλέμε...

Η Ζωή σηκώνεται και προχωρά προς τα έξω. Ο Σπύρος αφήνει το μπουκάλι, σηκώνεται και την πιάνει απ' τον ώμο.

ΣΠΥΡΟΣ: Συ... συγγνώμη, δεν... δεν...

ΖΩΗ: Σπύρο, μην τα ξαναλέμε πάλι. Δεν έχει νόημα. Θα πας στην Κομοτηνή, θα γνωρίσεις άλλες κοπέλες και κάποια απ' αυτές θα /

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι μωρέ, δεν είναι αυτό. Απλά... Απλά δεν θέλω να σε εκμεταλλεύονται. Αυτό. Αυτό είναι όλο.

ΖΩΗ: Σπύρο...

ΣΠΥΡΟΣ: Εντάξει, εντάξει... Ούτε ο αδερφός σου είμαι κι ούτε κανέναν bodyguard χρειάζεσαι. Το ξέρω. Συγγνώμη, έτσι;

ΖΩΗ: *(Σφίγγοντας του απαλά τον ώμο.)* Κι εγώ λυπάμαι που θα χαθούμε. Θα μιλάμε όμως. Θα σου βγάλω μετά μια ωραία φωτογραφία για το προφίλ σου. Πάω λίγο έξω να κάνω τσιγάρο. Μην πιεις άλλο, εντάξει;

ΣΠΥΡΟΣ: Εντάξει.

Η Ζωή βγαίνει έξω κι ο Σπύρος ξαπλώνει πάλι στο κρεβάτι και πίνει.

ΣΠΥΡΟΣ: Απλά, κάποιον να σε καταλαβαίνει... Να νοιάζεται πραγματικά για σένα... Αλλά βέβαια... *(Γελά νευρικά και πίνει.)* και πάλι αυτό δεν αρκεί, έτσι δεν είναι;

Τελειώνει τη μύρα και κάνει να εκσφενδονίσει το μπουκάλι στο πάτωμα, αλλά, συγκρατείται και το ακουμπά στο κρεβάτι. Έπειτα, κοιτά προς τη μεριά της Ζωής, σηκώνεται, φάχνει τη τσάντα της, πιάνει ένα εσώρουχο της, το μυρίζει και το βάζει στην τσέπη του.

ΣΚΗΝΗ 7

Σαλόνι

Ο Αλέξης μπαίνει και διασταυρώνεται με τη Ζωή που μόλις έχει επιστρέψει απέξω.

ΑΛΕΞΗΣ: Τι έγινε; Είχες βγει;

ΖΩΗ: Ναι, λίγο να καπνίσω.

ΑΛΕΞΗΣ: Α, κι εγώ έβγαينا να πάρω στριφτά από δίπλα.

ΖΩΗ: Σου στρίβω εγώ αν θέλεις.

ΑΛΕΞΗΣ: Σίγουρα;

ΖΩΗ: Ναι μωρέ, έχω πολλά. Πήρα το απόγευμα.

ΑΛΕΞΗΣ: Οκέι. Έλα ν' αράξουμε εδώ τότε.

Η Ζωή γνέφει καταφατικά και κάθονται στον καναπέ δίπλα δίπλα. Η Ζωή αρχίζει να του στρίβει τσιγάρο.

ΑΛΕΞΗΣ: Να σε ρωτήσω κάτι προσωπικό; Κι άμα θες απαντάς...

ΖΩΗ: (Χαμογελώντας.) Δε θέλω.

ΑΛΕΞΗΣ: Οκέι...

ΖΩΗ: Έλα, πες μου.

ΑΛΕΞΗΣ: Με τον Σπύρο δεν έπαιζε ποτέ τίποτα;

ΖΩΗ: Γιατί; Εσένα σου είχε πει ότι έπαιζε κάτι;

ΑΛΕΞΗΣ: Εγώ εσένα ρωτάω.

ΖΩΗ: Όχι, δεν έπαιζε κάτι. Ορίστε!

Του δίνει το τσιγάρο.

ΑΛΕΞΗΣ: Δηλαδή μόνο φίλοι;

ΖΩΗ: Ναι. Γιατί σου φαίνεται περίεργο; Εσύ δεν είχες ποτέ κάποια κοπέλα κολλητή;

ΑΛΕΞΗΣ: Όχι, γιατί να έχω κοπέλα κολλητή;

ΖΩΗ: Οκέι...

Η Ζωή αρχίζει να στρίβει τσιγάρο κι ο Αλέξης της δίνει το δικό του, τραβάει μια ρουφηξιά και του το επιστρέφει.

ΑΛΕΞΗΣ: (Σε ειρωνικό τόνο.) Εξάλλου, εμείς οι άντρες όλο το σεξ σκεφτόμαστε, έτσι δεν είναι;

ΖΩΗ: Δεν είπα αυτό.

ΑΛΕΞΗΣ: Το ξέρω, αστειεύομαι.

ΖΩΗ: Δεν είμαι σίγουρη για αυτό.

ΑΛΕΞΗΣ: Τι θες να πεις; Ό,τι δεν ξέρεις πότε μιλάω σοβαρά και πότε κάνω πλάκα;

ΖΩΗ: Μάγος είσαι...;

Ο Αλέξης της ξαναδίνει χαμογελαστός το τσιγάρο του, τραβάει μια ρουφηξιά και του το επιστρέφει.

ΑΛΕΞΗΣ: Μάγος, ναι. Το παλεύω... Τώρα, ας πούμε, προσπαθώ να μπω στο μυαλό σου...

ΖΩΗ: Άστο καλύτερα! Δεν θα βρεις και πολύ συναρπαστικά πράγματα εκεί μέσα...

ΑΛΕΞΗΣ: Όπως;

Της ξαναδίνει το τσιγάρο του.

ΖΩΗ: Όπως, ας πούμε, τη σκέψη να κάτσω να ξαναδώσω πανελλήνιες και του χρόνου.

ΑΛΕΞΗΣ: Oh shit! Τόσο χάλια ε; Άμα είναι έτσι, κάτσε να βγω γρήγορα μη κολλήσω και τίποτα!

Πιάνει χαμογελαστός το μέτωπο του κλείνοντας τα μάτια του και με το άλλο χέρι κάνει σαν να μαζεύει μια υποτιθέμενη ενεργειακή ροή.

ΖΩΗ: (Χαχανίζοντας.) Στο είπα!

ΑΛΕΞΗΣ: Πως και θες να ξαναδώσεις; Σου είπε κάτι η μάνα σου;

ΖΩΗ: Εκείνη ό,τι ήταν να πει το είπε. Τώρα, το μόνο που θα μου έλεγε είναι εγώ δεν πληρώνω άλλα φροντιστήρια, κάτσε διάβασε μόνη σου.

ΑΛΕΞΗΣ: Τελικά δεν γούσταρες να κάνεις μανικιούρ πεντικιούρ ε; Ήθελες απλά να της πας κόντρα;

ΖΩΗ: Για ψυχολογία έπρεπε να δώσεις εσύ, αδικείσαι...

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, για την μάνα μου ό,τι πρέπει θα ήταν αυτό. Ή νοσηλευτική για να της κάνω την αποκλειστική, ξέρω γω... Το βαρύνουμε λίγο όμως, ε;

ΖΩΗ: Ε, όσο να 'ναι...

ΑΛΕΞΗΣ: Ε τότε, ας το ελαφρύνουμε... Τι λες; (Βγάζει μπάφο.)

ΖΩΗ: Έι μαζέψου! Δεν θα κάνουμε το σπίτι... /

ΑΛΕΞΗΣ: Έχεις κάνει ε; Παραδέξου το!

ΖΩΗ: Εντάξει, έχω δοκιμάσει. Δεν ήταν άσχημο. Αν θες κάτι να νιώσεις καλά με το ζόρι...

ΑΛΕΞΗΣ: Χρειάζεται κι αυτό καμιά φορά όμως. Πως θα το 'λεγε ο Σπύρος; Η αβάσταχτη ελαφρότητα του είσαι!

ΖΩΗ: Ελαφρότητα είσαι και φαίνεσαι! Του είναι βρε...

ΑΛΕΞΗΣ: Πέστο κι έτσι...

Κοιτιούνται για λίγο αμήχανοι και ξαφνικά ο Αλέξης την πλησιάζει και την φιλάει. Η Ζωή ανταποκρίνεται για λίγο κι έπειτα τραβιέται προς τα πίσω.

ΑΛΕΞΗΣ: Σόρρυ, βιάστηκα ε; Πάμε στην παραλία;

ΖΩΗ: Λίγο αργά δεν είναι;

ΑΛΕΞΗΣ: Για λίγο, να πάρουμε αέρα μωρέ... Δεν μπάφιασες εδώ μέσα; Έλα, δεν θα κάνω μαλακίες (Βάζει τον μπάφο στη τσέπη του.) Εντάξει;

ΖΩΗ: Εντάξει.

Σηκώνονται και προχωρούν προς τα έξω. Μόλις φύγουν εμφανίζεται ο Σπύρος κρατώντας ένα μπουκάλι στο χέρι. Πίνει κοιτώντας βλοσυρός χαμηλά.

ΣΚΗΝΗ 8

Δωμάτιο Αλέξη-Αντώνη

Ο Σπύρος εμφανίζεται στην είσοδο και χτυπά την πόρτα. Ο Αντώνης είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι και κοιμάται. Ο Σπύρος ξαναχτυπά κι ο Αντώνης κουνιέται ελαφρώς.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έλα ρε, ανοιχτά είναι!

Ο Σπύρος μπαίνει μέσα μέσα και τον πλησιάζει.

ΣΠΥΡΟΣ: Αντώνη; Αντώνη μ' ακούς;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μμμ... Τι είναι ρε Αλέξη;

ΣΠΥΡΟΣ: Ο Σπύρος είμαι.

Ο Αντώνης γυρνά πλευρό και τον κοιτάζει.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έλα ρε, τι έγινε;

ΣΠΥΡΟΣ: Να σε ρωτήσω, μήπως... μήπως είδες τη Ζωή;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τη Ζωή; Όχι. Γιατί, δεν είναι μέσα;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι... Είχε πάει έξω να κάνει τσιγάρο και δεν γύρισε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κι εδώ τι δουλειά έχει ρε φίλε; Να μου κάνει μασάζ;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι λέω μήπως... Ο Αλέξης που είναι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ξέρω 'γω... Κι αυτός να πάρει τσιγάρα είχε πάει. Μήπως είναι κάτω ή έξω στο κήπο;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, όχι δεν είναι.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εντάξει ρε φίλε, τι ανησυχείς; Μεγάλα παιδιά είναι, θα γυρίσουνε. Το πολύ πολύ να 'χουνε πάει στην παραλία να χαμουρευτούνε...

ΣΠΥΡΟΣ: Λες;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Που να ξέρω 'γω ρε μαλάκια; Στ' αρχιδια μου κιόλας... Δε 'πα να κάνουν ό,τι θέλουνε... Ό,τι μαλακία κάνει ο καθένας δικιά του είναι. Εσύ γιατί ρωτάς;

ΣΠΥΡΟΣ: Τίποτα, απλά... /

ΑΝΤΩΝΗΣ: Απλά ζηλεύεις!

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι 'ντάξει, ό,τι να 'ναι λες τώρα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλά, να σου πω... Επειδή νυστάζω κιόλας, χαλάρωσε, πήγαινε άραξε στο δωμάτιο και θα 'ρθουνε. Το πολύ πολύ, άμα καιγեսαι, πάρε τη Ζωή κάνα τηλέφωνο. *(Χαχανίζοντας.)* Μόνο πρόσεχε μην την πετύχεις σε φάση: Αχ, αχ! Έλα Σπύρο, δεν μπορώ τώρα, ο Αλέξης μου κάνει μασαζάκι...

ΣΠΥΡΟΣ: Κόφτο! Άκου! Είδα κάτι, αλλά θέλω να μείνει μεταξύ μας. Μ' ακούς;

ΑΝΤΩΝΗΣ: *(Χασμουριέται.)* Τι είδες ρε μαλάκια; Στον ύπνο σου με 'βλεπες και φτιάχτηκες να πούμε...;

ΣΠΥΡΟΣ: Τους είδα! Τον Αλέξη και τη Ζωή.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν σε είχα και για μπανιστριτζή ρε μαλάκια!

ΣΠΥΡΟΣ: Μη λες βλακείες! Απλά, πήγα να πιω νερό και... Το θέμα είναι ότι εκείνη δεν... δεν φαινόταν να θέλει. Καταλαβαίνεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το 'παιζε δύσκολη κι έτσι, ε;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, όχι, δεν κατάλαβες. Δεν φαινόταν να θέλει. Καθόλου. Απλά, ήταν σαν... σαν να έχουν πιει λίγο παραπάνω και...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι μου λες τώρα ρε μαλάκια;

ΣΠΥΡΟΣ: Της έδωσε να καπνίσει και μπάφο και...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και την ακούσανε όμορφα...

ΣΠΥΡΟΣ: Την πίεζε ρε Αντωνη! Δεν το καταλαβαίνεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εκείνη, δηλαδή, δεν γούσταρε;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, αυτό σου λέω. Δεν φαινόταν να θέλει καθόλου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, καλά... Αυτή στάνταρ θα του κουνήθηκε πρώτη και μετά θα το 'παιζε μυξοπαρθενα. Όπως κάνουν όλες τους δηλαδή...

ΣΠΥΡΟΣ: Άντε... Άντε γαμήσου, εντάξει; Η Ζωή δεν είναι τέτοια!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άρα ο άλλος είναι βιαστής!

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν... Δεν είπα εγώ τέτοιο πράγμα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αυτό είπες μαλάκια! Τα 'χεις κοπανήσει μου φαίνεται και βλέπεις αστεράκια!

ΣΠΥΡΟΣ: (Φωναχτά.) Άντε γαμήσου!

Ο Σπύρος φεύγει βιαστικά κι ο Αντώνης τον κοιτά έκπληκτος.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε ρε τρέλα... Σας έχει φάει όλους κι ύστερα λέτε για μένα...

Γυρνά πλευρό και κλείνει τα μάτια του.

ΣΚΗΝΗ 9

Δωμάτιο Σπύρου-Ζωής-Σαλόνι

Ο Σπύρος πίνει και καπνίζει ξεροβήχοντας και βαδίζοντας νευρικά πάνω κάτω. Η Ζωή μπαίνει ξαφνικά και τον κοιτάζει έκπληκτη.

ΖΩΗ: Σπύρο! Πως και δεν κοιμάσαι; Τι κάνεις; Καπνίζεις;

ΣΠΥΡΟ: *(Χαμογελώντας.)* Ναι, είπα να δοκιμάσω κι εγώ... Δεν είναι άσχημο. Αν θες κάτι να νιώσεις καλά με το ζόρι...

ΖΩΗ: *(Δειχνοντας φοβισμένη.)* Πως σου 'ρθε τώρα αυτό; Και γιατί πίνεις πάλι; Θες να γίνεις τύφλα;

ΣΠΥΡΟ: Τύφλα ε... Πάντως, ό,τι ήταν να δω, το είδα!

ΖΩΗ: Τι λες μωρέ;

Ο Σπύρος την πλησιάζει και την κρατά απ' τους ώμους.

ΣΠΥΡΟ: Μην ανησυχείς, μη φοβάσαι! Εγώ για σένα νοιάζομαι, το ξέρεις. Αυτός δεν είναι πραγματικός μου φίλος, δεν ήταν ποτέ. Δίκιο έχεις. Απλά, για να νιώθω κι εγώ λίγο σημαντικός έκανα παρέα μαζί του. Για να σταματήσουν να με... Για να με σέβονται. Όμως, εγώ αυτόν δεν τον σέβομαι καθόλου μετά απ' αυτό που σου έκανε.

ΖΩΗ: Σπύρο, σταμάτα να πίνεις, σε παρακαλώ. Δεν ξέρεις τι λες!

Η Ζωή αποτραβιέται και κάνει να του πάρει το μπουκάλι απ' τα χέρια. Ο Σπύρος αντιστέκεται και πίνει μια γουλιά.

ΣΠΥΡΟ: Μην ανησυχείς, θα τους πούμε μαζί τι έγινε. Εσύ δεν μπορούσες να αντισταθείς εκείνη τη στιγμή, ο Αλέξης σε πίεσε, σε... /

ΖΩΗ: Δεν ξέρεις τι λες! Εγώ φεύγω από 'δω! Πάω να κοιμηθώ κάτω.

ΣΠΥΡΟΣ: Ζωή, έλα 'δω! Ζωή περιμένε!

ΖΩΗ: *(Δυνατά.)* Άσε με ήσυχη! Παράτα με επιτέλους!

Προσπαθεί να την συγκρατήσει, αλλά εκείνη του ξεφεύγει, αρχίζει να τρέχει κι αυτός την κνηγάει. Περνούν το σαλόνι και τρέχουν προς τα έξω. Κάποια στιγμή, ακούγεται η κραυγή της Ζωής.

ΦΩΝΗ ΣΠΥΡΟΥ: Ζωή! Ζωή!

(Μικρή παύση.)

ΦΩΝΗ ΑΛΕΞΗ: Τι έγινε ρε; Σπύρο! Ζωή! Είστε καλά;

Ο Αλέξης μπαίνει στο σαλόνι και κοιτά τριγύρω. Μετά από λίγο εμφανίζεται κι ο Αντώνης

ΑΛΕΞΗΣ: Δεν είναι στο δωμάτιο;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι.

ΑΛΕΞΗΣ: Τι σκατά φωνάζανε έτσι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έέρω 'γω ρε φίλε...;

Ο Σπύρος εμφανίζεται σέρονοντας τα βήματα του και κοιτώντας χαμηλά.

ΑΛΕΞΗΣ: Σπύρο, τι έγινε ρε; Τι έπαθες; Μίλα ρε! Η Ζωή που είναι; Τσακωθήκατε;
Την ακούσαμε να φωνάζει και /

ΣΠΥΡΟΣ: Ε... Έπεσε. Έπεσε στο... στο πηγάδι!

Οι άλλοι τον κοιτούν για λίγο αποσβολωμένοι κι έπειτα ο Αλέξης τρέχει προς τα έξω.

ΣΚΗΝΗ 10

Σαλόνι

Ο Σπύρος κάθεται σκυμμένος στον καναπέ με το πρόσωπο μέσα στις παλάμες του κι ο Αντώνης, στην απέναντι πολυθρόνα, κάθεται σταυροπόδι καπνίζοντας. Ξαφνικά, μπαίνει ο Αλέξης κρατώντας στην αγκαλιά του το ακίνητο σώμα της Ζωής. Ο Σπύρος πετάγεται πάνω και τον πλησιάζει.

ΣΠΥΡΟΣ: Τι έγινε; Είναι καλά;

ΑΛΕΞΗΣ: Άκρη! Άκρη! Να τη βάλω στον καναπέ!

Ο Αλέξης ακουμπά το σώμα της στον καναπέ.

ΑΛΕΞΗΣ: Σπύρο, φέρε γρήγορα οξυζενέ, επίδεσμο, κάτι...!

ΣΠΥΡΟΣ: (Τρέχοντας προς τα μέσα.) Ναι, ναι, αμέσως!

ΑΛΕΞΗΣ: Και πάγο!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μαλάκα, μες στο πηγάδι... Πάλι καλά που δεν έσπασε κανένα πόδι! Φτηνά τη γλίτωσε! (Αγγίζει το χτυπημένο σημείο του κεφαλιού της.)

ΑΛΕΞΗΣ: (Απομακρύνοντας το χέρι του Αντώνη.) Μη πιάνεις ρε μαλάκα! Θα μολυνθεί!

Ο Σπύρος μπαίνει τρέχοντας με τα υλικά, τα δίνει στον Αλέξη και αυτός αρχίζει να ρίχνει αντισηπτικό στο τραύμα.

ΣΠΥΡΟΣ: Είναι καλά;

ΑΛΕΞΗΣ: Θα συνέλθει. Πως σιατά ήταν ανοιχτό το γαμημένο πηγάδι; Μπορείς να μου πεις;

ΣΠΥΡΟΣ: Ο παππούς μου ερχόταν εδώ μέχρι πέρσι που πέθανε και τώρα καμιά φορά έρχεται ο θεός μου. Ευτυχώς που είχε νερό μέσα και... /

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ρε μαλάκες, δεν αναπνέει!

ΑΛΕΞΗΣ: Τι λες ρε; Πας καλά;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δε κουνιέται καθόλου ρε! Δεν το βλέπετε;

Ο Αλέξης πλησιάζει το αυτί του στην καρδιά της και ακουμπά επίμονα πάνω της.

ΑΛΕΞΗΣ: Δεν... Δεν μπορώ ν' ακούσω κάτι.

Ο Σπύρος τον σπρωχνει, πιάνει τον καρπό της και μετά αφήνει το χέρι της να πέσει κάτω ξερό. Ύστερα, βάζει κι εκείνος ξανά και ξανά το αυτί του στην καρδιά της κι έπειτα πετάγεται πάνω και περπατά νευρικός πέρα δώθε.

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, όχι, δεν γίνεται αυτό! Όχι αυτό γαμώτο! Όχι! Όχι!

ΑΛΕΞΗΣ: Μπορεί... Μπορεί να έπεσε σε κώμα ή... ή κάτι τέτοιο. Δε μπορεί... Δε μπορεί να...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ρε φίλε, μες στο πηγάδι έπεσε...

ΑΛΕΞΗΣ: Σκάσε! Σκάσε! Μπορεί να... να συνέλθει σε λίγο. Μπορεί να 'χει αυτό το... Αυτό που νομίζεις ότι ο άλλος πέθανε, αλλά μετά από λίγο... Πως στον πούτσο το λένε;

ΣΠΥΡΟΣ: *(Δείχνοντας τον Αλέξη με το δάχτυλο.)* Εσύ! Εσύ φταις! Εσύ!

ΑΛΕΞΗΣ: Τι; Τι λες ρε Σπύρο τώρα; Πας καλά κι εσύ;

ΣΠΥΡΟΣ: Ήξερες ότι έχει κρίσεις πανικού και... και πηγες και της έδωσες απ' αυτά τα σκατά!

ΑΛΕΞΗΣ: Τι σχέση έχει αυτό ρε μαλάκια; Αγοραφοβία ήξερα εγώ ότι έχει. Εξάλλου, είχε ξαναδοκιμάσει. Γιατί φωνάζατε πριν; Σας ακιούσαμε να φωνάζετε και να τρέχετε!

ΣΠΥΡΟΣ: Ωραία, ωραία. Θα μιλήσω καθαρά τότε. Προσπαθούσα να την ηρεμήσω αλλά δεν τα κατάφερα. Προσπαθούσα να την ηρεμήσω μετά απ' αυτό που της έκανες!

ΑΛΕΞΗΣ: *(Σηκώνεται και τον πλησιάζει.)* Τι της έκανα δηλαδή; Ε; *(Τον σπρώχνει.)* Λέγε ρε! Τι της έκανα;

ΣΠΥΡΟΣ: Ξέρεις καλά τι της έκανες!

ΑΛΕΞΗΣ: Ρε μαλάκισμένο!

Ο Αλέξης του ορμάει κι ο Αντώνης μπαίνει ανάμεσα τους και τους χωρίζει,

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κόψτε το τώρα!

ΑΛΕΞΗΣ: Τι της έκανα ρε Αντώνη; Μήπως ξέρεις εσύ τίποτα;

ΣΠΥΡΟΣ: Αν μπορούσε να μιλήσει, θα σου έλεγε ακριβώς τι /

ΑΛΕΞΗΣ: Άντε και γαμήσου ρε μαλάκια! Άντε και γαμήσου! Παλιοπούστη! Επειδή δεν σου καθότανε αρχίδι! Επειδή δεν είχες τ' αρχίδια να της την πέσεις σαν άντρας και σ' έκανε φιλενάδα της!

ΣΠΥΡΟΣ: Άντρας σαν και σένα καλύτερα να μην /

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σκάστε! Αρκετά! Πηγαίντε μετά και φάτε τ' αρχίδια σας, δεν με νοιάζει! Τώρα, όμως, πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε.

ΣΠΥΡΟΣ: *(Προχωρώντας προς την πόρτα.)* Εγώ φεύγω, δεν κάθομαι άλλο μ' αυτόν!

ΑΛΕΞΗΣ: Φύγε μωρή λουλού! Μόνο να φεύγεις ξέρεις!

ΣΠΥΡΟΣ: Σκάστε είπα! Δεν θα φύγει κανείς από 'δω μέσα! Σπύρο! Ό,τι έγινε έγινε εδώ μέσα, στο σπίτι σου! Όλοι το ξέρουν αυτό. Αλέξη! Ό,τι έκανες το 'κανες εκεί έξω, στην παραλία! Κάποιοι μπορεί να το είδαν αυτό. Κι όσα λέμε εδώ τώρα, μαντέψτε! Κάποιοι μπορεί να τα ακούνε αυτά.

Ο Αλέξης περπατά αργά προς τη μια πολυθρόνα και κάθεται. Ο Σπύρος αφήνει απρόθυμα την πόρτα και προχωρά προς τα μέσα.

ΣΚΗΝΗ 11

Δωμάτιο Σπύρου-Ζωής, δωμάτιο Αλέξη-Αντώνη, σαλόνι

Ο Αντώνης και ο Αλέξης κάθονται στα κρεβάτια τους και καπνίζουν. Την ίδια στιγμή, ο Σπύρος κόβει βόλτες στο δωμάτιο του ρίχνοντας κλεφτές ματιές στο ακίνητο σώμα της Ζωής πάνω στο κρεβάτι της.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι σκατά κάνει τόση ώρα στην τουαλέτα;

ΑΛΕΞΗΣ: Ξέρω 'γω..; Τι θα κάνουμε ρε μαλάκα; Τι στο διάολο θα πούμε στους δικούς της; Τι... (Βάζει το κεφάλι του μέσα στις παλάμες του.)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ήρεμα. Θέλει ψυχραιμία τώρα. Απ' όλους μας. Πήγαινε φώναζε τον.

Ο Αλέξης σηκώνεται αργά, βγαίνει απ' το δωμάτιο και πηγαίνει προς το σαλόνι.

ΑΛΕΞΗΣ: Σπύρο! Σπύρο! Που είσαι ρε!

Ο Σπύρος κοιτά πλαγίως προς τα έξω κι έπειτα σκύβει μπροστά στο σώμα της Ζωής και της σφίγγει το χέρι σιγοκλαιγοντας. Ο Αλέξης προχωρά προς το μπάνιο.

ΑΛΕΞΗΣ: Σπύρο! Που είσαι ρε μαλάκα! Τι κάνεις τόση ώρα 'κει μέσα; (Ήχος χτυπήματος πόρτας.) Σπύρο ακούς; (Ήχος ανοίγματος πόρτας.) Τι στο πούτσο; Που πήγε ρε γαμώτο; (Επιστρέφει στο σαλόνι και σηκώνει το κεφάλι του σχηματίζοντας μορφασμό που δείχνει σαν να θυμήθηκε κάτι.) Ρε μαλακισμένο!

Ο Αλέξης προχωρά γρήγορα προς το δωμάτιο του Σπύρου και της Ζωής. Ο Σπύρος συνεχίζει να βρίσκεται πάνω από το σώμα της Ζωής κρατώντας θλιμμένος το χέρι της και μουρμουρίζοντας ακατάληπτα λόγια. Ξαφνικά, ο Αλέξης μπαίνει στο δωμάτιο κι ο Σπύρος πετάγεται πάνω.

ΑΛΕΞΗΣ: Τι κάνεις εδώ ρε μαλάκα; Δεν μ' ακούς που φωνάζω τόση ώρα; Έλα μέσα να δούμε τι σκατά θα κάνουμε!

Ο Σπύρος τον ακολουθεί αργά και προχωρούν προς το δωμάτιο του. Μόλις φύγουν η Ζωή ανοίγει τα μάτια της, σηκώνει διστακτικά το κεφάλι της, κοιτά τριγύρω σαν χαμένη κι έπειτα κρύβει το πρόσωπο της στις παλάμες της.

ΣΚΗΝΗ 12

Δωμάτιο Αλέξη-Αντώνη, δωμάτιο Σπύρου-Ζωής

Ο Αλέξης με τον Αντώνη κάθονται στα κρεβάτια τους καπνίζοντας κι ο Σπύρος βηματίζει πάνω κάτω νευρικός. Η Ζωή βγαίνει διστακτικά απ' το δωμάτιο της, προχωρά προς τη μισάνοιχτη πόρτα του δωματίου τους και στέκεται στήνοντας αυτί στην είσοδο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Λοιπόν, συνοφίζουμε. Οι κλέφτες μας πιάνουν στον ύπνο, μας δένουν, μας παίρνουν ό,τι λεφτά έχουμε πάνω μας, κοιτάζουν τι άλλο να πάρουν από 'δω μέσα και τότε φτάνει η Ζωή απ' έξω, τους βλέπει, φωνάζει, την παίρνουν στο κυνήγι, τρέχει έξω, πέφτει στο πηγάδι, συνεχίζει να φωνάζει για λίγο κι αυτοί τρώνε φρίκη και την κάνουν όπως όπως. Συμφωνούμε;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, ναι, οκέι.

Η Ζωή καλύπτει το στόμα της με το χέρι και κάνει δυο βήματα πίσω.

ΣΠΥΡΟΣ: (Στέκεται και τους κοιτά χαμογελαστός.) Είναι ηλίθιο, δεν το καταλαβαίνετε; Είναι τελειώς ηλίθιο! Δεν θα μας πιστέψει κανείς!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σπύρο, έχεις άλλη πρόταση;

ΣΠΥΡΟΣ: Εξηγείστε μου λίγο... Πως γίνεται να μπουν κλέφτες και να μην το καταλάβει κανένας;

ΑΛΕΞΗΣ: Κοιμόμασταν ρε μαλάκια!

ΣΠΥΡΟΣ: Κι οι γείτονες! Κι αυτοί κοιμόντουσαν;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε μαλάκια! Στ' αρχίδια τους! Εσύ, δηλαδή, θα πήγαινες να μπλέξεις;

ΣΠΥΡΟΣ: Εγώ δεν είμαι σαν και 'σένα!

ΑΛΕΞΗΣ: Σάλτα γαμήσου ρε αρχίδι, σε είδαμε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε! Κόφτε το τώρα! Σπύρο ξαναρωτάω, έχεις άλλη πρόταση;

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν... δεν ξέρω. Δεν γίνονται αυτά! Γαμώτο! Θα πάμε φυλακή ρε γαμώτο! Δεν το καταλαβαίνετε; Δεν θα πιστέψει κανένας ότι έγινε ληστεία εδώ μέσα!

ΑΛΕΞΗΣ: Θα τα ανακατέψουμε όλα ρε μαλάκια! Με γάντια! Στην ανάγκη θα τα κάνουμε και μπουρδέλο! Τι δηλαδή; Το σπιτάκι σου θα λυπηθείς τώρα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σπύρο, άκουσε με! Δεν υπάρχει άλλη λύση. Σ' αυτό πρέπει να 'μαστε μαζί. Και μετά... Μετά ας πάρει ο καθένας το δρόμο του. Εσύ θα πας στην Κομοτηνή, εμείς εδώ αναγκαστικά θα κόψουμε επαφή, τουλάχιστον για ένα διάστημα.

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, εννοείται. Για μεγάλο διάστημα. Τουλάχιστον μέχρι να τελειώσει η δίκη κι όλα αυτά.

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν μπορώ ρε γαμώτο! Δεν μπορώ! Τι... Τι θα...; Τι θα τους πω; Οι γο... Οι γονείς της θα... Θα με...

Ο Αντώνης σηκώνεται, πλησιάζει τον Σπύρο και ακουμπά το χέρι του στον ώμο του. Ο Σπύρος τινάζεται προς τα πίσω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σπύρο άκου, δεν το θέλαμε. Ό,τι και να 'γινε, σίγουρα δεν το θέλαμε. Ήμασταν μεθυσμένοι, έτσι δεν είναι; Θα μπορούσε να συμβεί στον καθένα.

ΣΠΥΡΟΣ: Αν... αν μπορούσε τώρα να μας ακούσει...

Η Ζωή γονατίζει απότομα, βάζει τα χέρια στο πρόσωπό της και προσπαθεί να πνίξει τους λυγμούς της.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σπύρο δεν μπορεί. Το ξέρουμε αυτό. Άλλα κι αν ακόμα μπορούσε, πιστεύεις ότι θα ήθελε να /

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν ξέρω... Δεν... δεν ξέρω.

Ο Σπύρος πλησιάζει στην πόρτα και κάνει να βγει.

ΑΛΕΞΗΣ: Που πας τώρα ρε Σπύρο;

Η Ζωή σηκώνεται πάνω απότομα, τρέχει προς το δωμάτιο της και ξαπλώνει στο κρεβάτι της.

Ο Σπύρος προχωρά αργά προς τα έξω. Ο Αντώνης επιστρέφει στο κρεβάτι του.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άστον Αλέξη! Άστον να ηρεμήσει λίγο.

Ο Αντώνης αρχίζει να στρίβει τσιγάρο κι ο Αλέξης σηκώνεται και αρχίζει να κόβει βόλτες στο δωμάτιο. Ο Σπύρος γυρίζει στο δωμάτιο του και κοιτά το σώμα της Ζωής. Σκύβει πάνω της, αρχίζει να σιγοκλαίει και κάνει να τη φιλήσει. Ξαφνικά, η Ζωή ανοίγει τα μάτια της κι ο Σπύρος τινάζεται τρομαγμένος προς τα πίσω.

ΣΠΥΡΟΣ: Ζωή!

ΖΩΗ: (Πιάνοντας το κεφάλι της με μορφασμό ενόχλησης.) Τι έγινε; Πόση ώρα κοιμόμουν;

ΣΠΥΡΟΣ: (Την πλησιάζει και την βοηθά να σηκωθεί.) Ζωή, είσαι... είσαι καλά;

ΖΩΗ: (Σηκώνεται με λίγο κόπο.) Ναι... Ναι... Καλά είμαι. (Χαμογελάει.) Πρέπει να το τσουξάμε λίγο χθες, ε;

ΣΠΥΡΟΣ: Πως; Ναι, ναι. Ήπιαμε αρκετά.

ΖΩΗ: Τι έχεις;

ΣΠΥΡΟΣ: Τι.. τι έχω;

ΖΩΗ: Δεν ξέρω. Με κοιτάς κάπως... περίεργα.

ΣΠΥΡΟΣ: (Χαμηλόφωνα.) Δεν... δεν θυμάσαι τίποτα;

ΖΩΗ: Τι;

ΣΠΥΡΟΣ: Τι... τίποτα. Να σου πω, θέλεις... θέλεις να σου φτιάξω έναν καφέ;

ΖΩΗ: Ναι... Οκέι. Αν μπορείς.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, βέβαια. Εννοείται. Περίμενε με, έτσι; Δεν θα αργήσω!

ΖΩΗ: Οκέι.

Ο Σπύρος τρέχει προς τα έξω. Μόλις βγει, η Ζωή παίρνει βαθιά ανάσα και πιάνει το μέτωπο της. Ο Σπύρος μπαίνει βιαστικά στο δωμάτιο των άλλων και τους κοιτά λαχανιασμένος.

ΑΛΕΞΗΣ: Τι έγινε ρε; Τι έπαθες;

ΣΠΥΡΟΣ: Ελάτε... Ελάτε λίγο δίπλα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σπύρο, κάτσε λίγο σε παρακαλώ να τελειώσουμε τη συζήτηση που είχαμε /

ΣΠΥΡΟΣ: Ελάτε γρήγορα δίπλα!

Ο Σπύρος τρέχει προς το διπλανό δωμάτιο. Ο Αλέξης με τον Αντώνη κοιτιούνται έκπληκτοι κι έπειτα σηκώνονται και τον ακολουθούν με αργά βήματα. Λίγο πριν ο Σπύρος μπει στο δωμάτιο, η Ζωή σκουπίζει βιαστικά τα μάτια της και σηκώνει απότομα το κεφάλι της χαμογελώντας.

ΖΩΗ: Τι έγινε; Πάλι ξέχασες πως τον πίνω; Δυο κουταλιές μαύρη δεν είπαμε;

Ο Αλέξης με τον Αντώνη εμφανίζονται στη είσοδο και την κοιτούν αποσβολωμένοι.

ΑΛΕΞΗΣ: Ζωή! Είσαι καλά;

ΖΩΗ: Άντε πάλι... Καλά τι πάθατε όλοι; Τόσο πολύ ήπιαμε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ζωή, δεν θυμάσαι τι... /

ΣΠΥΡΟΣ: (Σκουντώντας τον Αντώνη.) Τίποτα... Τίποτα... Δεν ήταν τίποτα σοβαρό. Απλά έπεσες λίγο άτσαλα στο κομοδίνο, για αυτό έχεις... (Της δείχνει το μέτωπο της.)

ΖΩΗ: (Ψηλαφίζει το μέτωπό της.) Τι; Έχω χτυπήσει;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, ναι. Δεν είναι τίποτα. Σου βάλαμε και λίγο οξυζενέ. Αλλά, εντάξει τώρα... /

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τώρα όλα καλά, έτσι;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, ναι! Τώρα όλα καλά.

ΣΠΥΡΟΣ: Όλα καλά τώρα, ναι. Όλα καλά.

ΖΩΗ: Ωραία. Εκείνος ο καφές που λέγαμε...

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, ναι, αμέσως!

Ο Σπύρος τρέχει προς τα έξω κι ο Αλέξης συνεχίζει να την κοιτά επίμονα μέχρι που ο Αντώνης τον τραβά απ' τον ώμο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Χαμηλόφωνα.) Ας την αφήσουμε τώρα να ξεκουραστεί λίγο.

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, ναι! (Προχωρά προς τα έξω κι έπειτα γυρνά ξανά προς το μέρος της.) Ζωή, αν... αν χρειαστείς κάτι άλλο, δίπλα θα είμαστε.

ΖΩΗ: (Χαμογελώντας.) Οκέι! Πλάκα έχετε σήμερα!

Ο Αλέξης με τον Αντώνη την κοιτούν για λίγο χαμογελαστοί κι έπειτα φεύγουν. Μόλις βγουν η Ζωή σοβαρεύει απότομα και παίρνει βαθιά ανάσα κοιτώντας χαμηλά.

ΣΚΗΝΗ 13

Παραλία

Η Ζωή κάθεται κουλουριασμένη πάνω στην πετσέτα της, φορώντας τα ρούχα της και τα μαύρα γυαλιά της και κοιτώντας πέρα αφηρημένη. Δίπλα της είναι απλωμένες οι πετσέτες και τα πράγματα των άλλων. Κάποια στιγμή, χτυπά το κινητό της, το βγάζει αργά απ' τη τσάντα της και το πλησιάζει διστακτικά στο αυτί της.

ΖΩΗ: Ναι; Έλα... έλα μαμά. Ναι, καλά είμαι. Στην παραλία. Ναι, το βράδυ θα γυρίσουμε. Ναι μαμά, μην ανησυχείς, καλά οδηγεί ο Αλέξης. Ωραία περάσαμε. Τι; Πως ακούγομαι δηλαδή; Τίποτα δεν έχω. Όλα καλά είναι. *(Ακούγονται γέλια και φωνές των άλλων.)* Να σου πω, θα σε πάρω πιο μετά γιατί έρχονται τα παιδιά τώρα, εντάξει; Έλα, έλα γεια.

Η Ζωή βάζει βιαστικά το κινητό της στην τσάντα. Τότε εμφανίζονται οι άλλοι, βρεγμένοι απ' τη θάλασσα, πίνουν τις πετσέτες τους και σκουπίζονται.

ΑΛΕΞΗΣ: Πάρτα ρε! Ένα ένα!

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, ναι εντάξει... Είπαμε ύπτιο κι εσύ έκανες ό,τι να 'ναι...

ΑΛΕΞΗΣ: Τι ύπτιο ρε φίλε; Την προηγούμενη φορά ελεύθερο κάναμε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλά μαλάκες... Καθίστε να χάσω λίγα κιλά και θα δείτε πως θα σας πάω και τους δύο...

Ο Αλέξης κάθεται στα αριστερά της Ζωής κι ο Σπύρος στα δεξιά της. Και οι δυο την παρακολουθούν με ανησυχία καθώς εκείνη συνεχίζει να στέκεται κουλουριασμένη και ακίνητη.

ΣΠΥΡΟΣ: Ζωή όλα καλά; Δεν μπήκες καθόλου μέσα.

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, τι έγινε; Είσαι εντάξει;

ΖΩΗ: Ναι, εντάξει είμαι. Απλά, πονάει λίγο το στομάχι μου.

ΑΛΕΞΗΣ: Έλα ρε συ... Γιατί δεν το 'λεγες;

ΣΠΥΡΟΣ: Να πάω να σου πάρω μια σόδα;

ΖΩΗ: Όχι, εντάξει. Δεν είναι ανάγκη.

ΑΛΕΞΗΣ: Μπορώ κι εγώ να πεταχτώ με τ' αμάξι.

ΖΩΗ: Παιδιά, δεν είναι τίποτα. Θα μου περάσει.

ΣΠΥΡΟΣ: Σίγουρα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Παιδιά, μην τη πρήζουμε την κοπέλα. Αν θέλει κάτι θα μας πει.

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι, ναι, έχεις δίκιο.

ΑΛΕΞΗΣ: *(Πιάνει το αντηλιακό.)* Θέλεις να σου βάλω λίγο;

ΖΩΗ: Ε... όχι ευχαριστώ. Δεν θέλω τώρα.

ΑΛΕΞΗΣ: Οκέι.

Ο Αλέξης αρχίζει να βάζει αντηλιακό στην πλάτη του.

ΖΩΗ: Έλα, κάτσε. Θα σου βάλω εγώ.

ΑΛΕΞΗΣ: A, thanks!

Η Ζωή του βάζει αντηλιακό στην πλάτη κι ο Σπύρος τους κοιτάζει επίμονα κι έπειτα βγάζει το αντηλιακό του κι αρχίζει να βάζει στην πλάτη του. Ο Αντώνης αρχίζει να στρίβει τσιγάρο.

ΖΩΗ: Κάτσε Σπύρο, θα βάλω και σε σένα!

ΣΠΥΡΟΣ: A, ευχαριστώ!

Η Ζωή τελειώνει με τον Αλέξη κι αρχίζει να βάζει αντηλιακό στο Σπύρο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Στριφτό κανείς;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι ρε, αν μπορείς!

ΖΩΗ: Αν μπορείς και σε μένα!

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν θα σε πειράξει στο στομάχι;

ΖΩΗ: Όχι, τώρα είμαι εντάξει.

ΣΠΥΡΟΣ: Οκέι, αν μπορείς, και σε μένα ένα!

ΑΛΕΞΗΣ: Νατος κι ο Σπυράκος!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλά... Να σας πω, αφού είμαστε παρέα, ένα για όλους και όλοι για ένα!

ΑΛΕΞΗΣ: Άσε ρε μαλάκα... Βαριέσαι!

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Δίνει το τσιγάρο στον Αλέξη.) Έλα να γυρνάει!

Ο Αλέξης τραβά μια ρουφηξιά, το δίνει στη Ζωή, εκείνη το δίνει στο Σπύρο που εισπνέει ξεροβήχοντας και το επιστρέφει στη Ζωή που ξανατράβει μια ρουφηξιά, το δίνει ξανά στον Αλέξη κι αυτός πάλι στον Αντώνη.

ΑΛΕΞΗΣ: A ρε Σπύρο, που κατάντησες κι εσύ...

ΣΠΥΡΟΣ: Κακές παρέες...

Οι υπόλοιποι μειδιούν αμήχανα.

ΣΠΥΡΟΣ: Λοιπόν, ξέρετε τι δεν κάναμε; Δεν βγάλαμε μια φωτογραφία όλοι μαζί.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι ρε! Δίκιο έχει!

ΑΛΕΞΗΣ: Πως κι έτσι; Νόμιζα ότι δεν σου αρέσει γενικά να σε βγάζουν.

ΣΠΥΡΟΣ: Μπορεί να μας βγάλει μια ομαδική η Ζωή που τραβάει ωραίες. Τι λες;

ΖΩΗ: Ναι, γιατί όχι. Θα μπορούσες να τη βάλεις και στο φέισμπουκ.

ΑΛΕΞΗΣ: Έλα ρε τρελέ! Έφτιαξες και φέισμπουκ;

ΣΠΥΡΟΣ: Λέω να φτιάξω τώρα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εκσυγχρονισμός φίλε!

ΖΩΗ: (Βγάζει το κινητό της και την πλησιάζουν ο Αλέξης με τον Σπύρο.) Αντώνη, έλα κι εσύ!

Ο Αντώνης τους πλησιάζει και στέκεται πίσω τους σχηματίζοντας αστείες γκριμάτσες.

ΑΛΕΞΗΣ: Έλα, πείτε cheese!

ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ: Cheese!

Ξαφνικά, η Ζωή σκύβει μορφάζοντας και πιάνει την κοιλιά της.

ΑΛΕΞΗΣ: Ζωή, τι έπαθες; Είσαι καλά;

ΣΠΥΡΟΣ: Σε πονάει το στομάχι σου;

Η Ζωή προσπαθεί να μιλήσει αλλά σφίγγεται περισσότερο σαν να της έρχεται εμετός. Ο Αλέξης την βοηθά να σηκωθεί.

ΑΛΕΞΗΣ: Έλα, έλα! Πάμε σπίτι να ξεπλώσεις.

Ο Αλέξης προχωρά στηρίζοντας τη Ζωή και ο Αντώνης με τον Σπύρο τους παρακολουθούν αμήχανοι. Ο Αλέξης γυρνά και τους κοιτά με επιτακτικό ύφος.

ΑΛΕΞΗΣ: Ρε σεις, δεν μαζεύετε τα πράγματα;

Ο Αντώνης κι ο Σπύρος σηκώνονται απρόθυμα, μαζεύουν τα πράγματα με αργές κινήσεις και απομακρύνονται. Ακούγεται το τραγούδι της αρχής και τα φώτα σβήνουν.

ΤΕΛΟΣ